

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS | INTERVIEWS | ARTIKELS | RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

Godzilla

De verrijzenis van het legendarische filmmonster

BLUE RUIN
MALEFICENT
CANNES
SABOTAGE
DEUX JOURS, UNE NUIT

#02
mei 2014

A N G E L I N A J O L I E

Disney

MALEFICENT

DON'T BELIEVE THE FAIRY TALE

VANAF 28 MEI IN DE BIOSCOOP

www.disney.be

©2014 Disney

PATRICIA ARQUETTE

ELLAR COLTRANE

ETHAN HAWKE

BOYHOOD

EEN FILM VAN
RICHARD LINKLATER

Boyhood kruipt in je hart en gaat nooit meer weg

– Jeroen Struys, **DE STANDAARD**

Een aai over je hart, een stoot op je kin

– Ruben Nollet, **VERTIGO**

Enorm doorleefd en helemaal geslaagd in z'n unieke opzet

– Ward Verrijcken, **VRT**

Meesterlijk – Lieven Trio, **METRO**

Een mijlpaal voor de fictiefilm

– Chris Craps, **HET BELANG VAN LIMBURG**

Lumière

VANAF 16 JULI IN DE BIOSCOOP

VOOR DE
GEKSTE PRIJZEN
WELKOM
BIJ ONS

The Hobbit - An unexpected journey

11.99

Homefront

14.99

TATI - De complete collectie (Blu-ray)

24.99

Gravity

16.99

Insidious chapter 2

16.99

Thor - The dark world

19.90

The Hobbit - The desolation of Smaug

19.99

The hunger games- Catching fire

21.99

3+1

Kom met deze pagina naar Media Markt Antwerpen op de De Keyserlei en krijg uw 4de Blu-ray gratis*!

*Enkel geldig in Media Markt Century Center op Blu-ray films en series. Goedkoopste van de 4 artikels is gratis, meer info aan de CD/DVD box.

1 UUR GRATIS PARKEREN IN HET CENTURY CENTER BIJ AANKOOP IN MEDIA MARKT

ANTWERPEN
De Keyserlei 12-14
2018 Antwerpen
Tel: 03 234 1100

Openingstijden

maandag	09.30 - 19.30 uur	donderdag	09.30 - 19.30 uur
dinsdag	09.30 - 19.30 uur	vrijdag	09.30 - 19.30 uur
wednesday	09.30 - 19.30 uur	zaterdag	09.30 - 18.00 uur

www.mediamarkt.be

meer dan **2000** parkeerplaatsen
in de directe omgeving, volg P-Route Centraal Station - Zoo

Media Markt
De Keyserlei

Alles Cannes!

Meimaand, Cannesmaand, luidt een aloud cinemagezegde. En ook dit jaar is het raak. Plots lijken alle wereldproblemen in rook opgegaan en staan alle schijnwerpers op de festiviteiten in de Zuid-Franse badstad gericht.

Ook wij geven ons in dit tweede nummer willens nilkens over aan de Cannesgekte. Toegegeven, Hollywoodvoer als monsterrevival *Godzilla*, Schwarzeneggervehikel *Sabotage* en Disney-update *Maleficent* zal je niet onmiddellijk tegenkomen op de Croisette.

Maar wraakthriller *Blue Ruin* — waarover wij regisseur Jeremy Saulnier aan de tand voelden — was een van de revelaties van de vorige editie van het prestigieuze filmfestival. Naar aanleiding van openingsfilm *Grace of Monaco* doorspitten we de filmcarrière van Grace Kelly. En in ons *Vraagstuk* vraagt oude rot in het vak Bernard Van de Popeliere zich af of Cannes de hype wel waard is.

Kers op de Cannescake is een uitgebreid interview met Jean-Pierre en Luc Dardenne die met *Deux jours, une nuit* voor de zevende keer deel uitmaken van het festivalprogramma. Als de Waalse filmbroers de Gouden Palm winnen, schrijven ze trouwens filmgeschiedenis. Het zou hun derde keer zijn en dat deed niemand hen ooit voor — zelfs Francis Ford Coppola of Michael Haneke niet.

Tenslotte zal ook onze website vertigoweb.be een tijdlang aan Canneskrankzinnigheid lijden. Tijdens het festival blogt ondergetekende dagelijks vanuit het Palais des Festivals. Eerste indrukken, korte verslagjes en een blik achter de schermen — welke deals worden er bijvoorbeeld gesloten op de Marché? — het komt allemaal aan bod.

Maar eerst nog even mijn koffers pakken!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waazinema

NICOLE KIDMAN TIM ROTH FRANK LANGELLA PAZ VEGA

OPENINGSFILM
CANNES 2014

SELECTION OFFICIELLE
FESTIVAL DE CANNES

A FILM BY OLIVIER DAHAN

Grace OF MONACO

THE MOST IMPORTANT ROLE GRACE KELLY WOULD EVER PLAY IN HISTORY

21/05 IN DE BIOSCOOP

NONA L'Oréal

Vertigo community

Vertigo is gratis maar niet goedkoop.
Wil je je steentje bijdragen? Dat kan!

Alle informatie:
community@vertigoweb.be

Er zijn drie formules:

PARTERRE — €50

Vertigo thuisbezorgd
+ voorrang op alle Vertigo-events

ROOM WITH A VIEW — €75

Vertigo thuisbezorgd
+ voorrang op alle Vertigo-events
+ een duoticket voor ons
eindejaarsevent

PENTHOUSE — €150

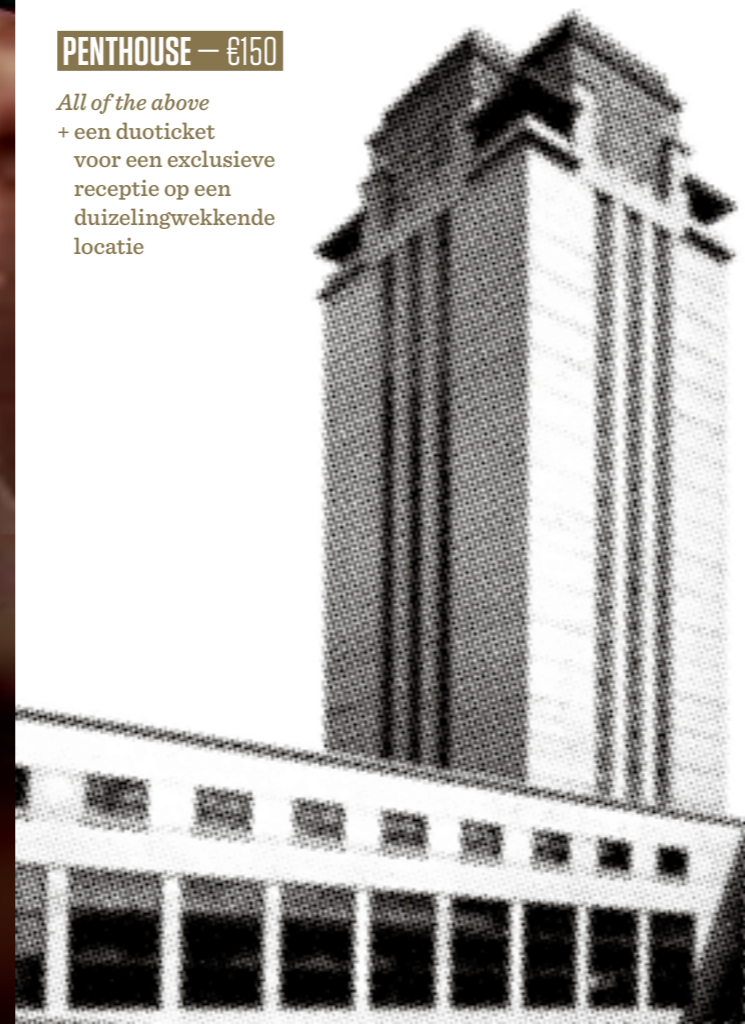
All of the above
+ een duoticket
voor een exclusieve
receptie op een
duizelingwekkende
locatie

NEEM DEEL

aan de Vertigo-conversatie.

Laat van je horen op
Facebook en Twitter!

@VERTIGObe, #VERTIGO
facebook.com/VERTIGObe

14

24

40

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen Groenplaats
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be
www.twitter.com/VERTIGObe
www.facebook.com/VERTIGObe

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin — steven@vertigoweb.be

REDACTIE Ruben Nollet, Bernard Van de Popeliere, Kurt Vandemaele, Jozefien Van Beek, Vincent Stroep, Jimmy Van der Velde, Ewoud Ceulemans

MEDEWERKERS Fien Meynendonckx, Johannes De Breuker, Nico Krols

WEBREDACTIE Jimmy Van der Velde

EINDREDACTIE Birgit Krols

FOTOGRAFEN Nyklyn, Greetje van Buggenhout, Nana Vaneessen

ILLUSTRATOR Korneel Detaillieur

VORMGEVING We Make Graphics

RECLAMEREGIE Charlie Mike, Waterlooosteenweg 870 — 1180 Brussel, Serge De Schryver, 02/ 241 55 55, info@charliemike.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, postbus 10009, 2000 Antwerpen Groenplaats.

DRUK Corelio Printing

"Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever."

Met steun van de
Vlaamse overheid

INHOUD

FLASHFORWARD

TEASERS

Een vroege blik op knallers als *Foxcatcher* en *Shaun the Sheep Movie* 8

CINÉ UPDATE

Nieuwsjes, nieuwsjes en nog meer nieuwsjes 10

ACHTER DE SCHERMEN

De scenarist van *Brabançonne* trakteert op koffie 11

FILMFAN

Stand-upcomedian en Diablo Blvd-frontman Alex Agnew is een filmnerd 12

CLOSE-UP

GODZILLA

Filmmonster versus Hollywood: Part II 14

BLUE RUIN

Jeremy Saulnier over zijn geprezen wraakthriller 18

GRACE OF MONACO

De filmcarrière van Grace Kelly doorgelicht 20

EDGE OF TOMORROW

Doug Liman tast samen met Tom Cruise grenzen af 22

DEUX JOURS, UNE NUIT

Jean-Pierre & Luc Dardenne gaan voor hun derde palm 24

MALEFICENT

Vijf Disneyschurken van een menselijk gelaat voorzien 28

VRAAGSTUK

Is Cannes de hype waard? 30

SPECTRUM

Kunstenaar Eric Baudelaire toont werk in cinema én galerie 34

SABOTAGE

Het Schwarzenegger-abc 36

POINT OF VIEW

RECENSIES

RoboCop, *The Other Woman*, *De 100-jarige man* ... 40

BESTE.FILM.OOIT.

King Kong: ode aan een onverslijtbare reuzenaap 46

FLASHFORWARD

FOXCATCHER

Capote-cineast Bennett Miller drijft Channing Tatum, Mark Ruffalo en Steve Carell tot het uiterste in deze op feiten gebaseerde thriller die in Cannes in wereldpremière gaat.

SIN CITY: A DAME TO KILL FOR

Schaars geklede vrouwen! Brutaal geweld! Mickey Rourke als vechtersbaas! En dat allemaal in sfeervol zwart-wit! Een tweede portie gestileerde comic-cinema van Robert Rodriguez en Frank Miller.

PLAN BART

Tragikomische taferelen troef in het filmdebuut van reclame-wonder Roel Mondelaers. De hoofdrollen worden gespeeld door Wine Dierickx, Wouter Hendrickx en Jeroen Perceval.

SHAUN THE SHEEP MOVIE

Na langspelers *Chicken Run* en *Wallace & Gromit: The Curse of the Were-Rabbit* zwoegen de jolige jongens van animatiebedrijf Aardman aan een bioscoopavontuur van hun wolligste personage. Blääääääà!

Het laatste nieuws van de filmfrontlinie

GEEN VLAM IN CANNES?

Geen Vlaamse film in Cannes? Dat is omdat de Fransen geen Vlaams verstaan! Elders begrijpen ze intussen dat de Vlaamse film wereldbelangrijk is. *The Broken Circle Breakdown* moesten ze in Cannes ook al niet hebben. En hebben jullie een Franse film gezien tijdens de Oscaruitreiking? *Je ne pense pas!*

LEUNEN LENEN

“Mag ik Nico Leunen even lenen?” Dat zou Ryan Gosling naar verluidt gezegd hebben tegen Felix Van Groeningen. En inderdaad, de Vlaamse monteur heeft zich ontfermd over *Lost River*, het regiedebuut van de *Drive*-bink dat in Cannes deel uitmaakt van de *Un Certain Regard*-nevensectie.

LOUWYCK EN BELLUCCI

Sam Louwyck is nog zo'n man van de wereld. West-Vlaamse brok cra-puul in *Ex Drummer* en zanger van de band *Falling Man*. Hij kan alles en doet alles. Ook Duits spreken in de Italiaanse film *La Meraviglie*, waarin Monica Bellucci zijn tegen-speelster is. Ze mogen samen de rode loper op in Cannes.

ACHTER DE SCHERMEN

Brabançonne

Op de koffie met scenarist Pierre De Clercq

tekst KURT VANDEMAELE

foto NYKLYN

Het is een heel bijzonder jaar voor *Hasta la vista*-scenarist Pierre De Clercq. Er komen maar liefst drie films uit die hij geschreven heeft. Eerst was er *Halfweg*, in de zomer volgt *Labyrinthus* en enkele maanden later gaat *Brabançonne* van Vincent Bal in première.

Het was op de set van die laatste dat we hem aantroffen. “Als de opnames beginnen, zit mijn werk er in principe op”, vertelt hij. “Maar dan kom ik toch nog een keer of vier langs om koffietjes te drinken, handjes te schudden en bij te praten met acteurs en crew.” Sommigen kent hij van bij castings en tekstlezingen, anderen van eerdere projecten.

Zo was producent Peter Bouckaert een groentje bij Eyeworks toen De Clercq voor die productiefirma *Windkracht 10* schreef. Jaren later was het Bouckaert die hem uitnodigde om samen te zitten met Bal, die broedde op een musical over België.

“We werken met bestaande Franse en Vlaamse schlagers. Zalig om eens een verhaal op een compleet andere manier te vertellen”, vertelt De Clercq. De cast bestaat uit zowel Frans- als Nederlandstalige acteurs, en er wordt tussen de twee talen geswitcht. “Dat is het voordeel van opgroeien in Brussel.”

Hij neemt nog een koffietje en verdwijnt even geruisloos als hij gekomen is. Om verder te gaan schrijven aan *Winnipeg*, een film die deze zomer door Geoffrey Enthoven wordt gedraaid. ▣

VANAF 10 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

@VdmKurt

WIM ON TOUR

Wim Willaert was vorig jaar nog in Cannes als acteur in de kortfilm *Mont Blanc* en als componist van de score van *Henry* van Yolande Moreau. In september wordt hij Master van het Filmfestival van Oostende. Maar eerst moet hij nog naar Canada om de hoofdrol te spelen in *Je suis mort, mais j'ai des amis*.

RASPAARDJE RENIER

Pieter Van Hees (*Linkeroever*) was zo vriendelijk om Jérémie Renier werk te geven in *Waste Land*. Maar in welke film zal de fetisjacteur van de gebroeders Dardenne in Cannes te zien zijn? *Saint-Laurent*. Ondertussen is hij *Ladygrey* aan het inblikken met Emily Mortimer en Peter Sarsgaard.

JOHAN EXPORT?

Onlangs kwamen we Glynn Speeckaert tegen, de cameraman van *Ex Drummer*. Die had net *La résistance de l'air* gedraaid in Frankrijk met Ludivine Sagnier, Tchéky Karyo en ... Johan Heldenbergh. Die laatste maakte blijkbaar grote indruk op de set. Zou hij na Matthias en Veerle ook klaar zijn voor het buitenland?

FILMFAN

Alex Agnew

Alex Agnew kruipt niet alleen op een podium om mensen aan het lachen te brengen: met zijn metalband *Diablo Blvd* brengt hij intussen ook al zijn derde album uit. Om de geboorte van *Follow the Deadlights* te vieren, pakken Agnew en co in Trix uit met een volledig festival, zeer toepasselijk *Diablo Fest* geheten. Redenen genoeg om te polsen naar de filmfan in de muzikman.

tekst JOZEFIE VAN BEEK
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

In de naam *Diablo Blvd* ziet een filmfreak al snel een verwijzing naar *Sunset Boulevard*.

ALEX AGNEW: "Klinkt mooi, maar de waarheid is banaler. Het is de titel van een nummer van de Amerikaanse heavymetalband *Corrosion Of Conformity*. Hun inspiratie: een Californische straatnaam. Leuk detail: James Hetfield van *Metallica* woont er vlakbij."

Zitten er in jullie videoclips verwijzingen naar films?

"Helaas. Maar als we er ooit het budget voor hebben, wil ik wel eens iets maken à la *Mad Max* of *Blade Runner*. Op onze nieuwe plaat hebben we een nummer, *Inhuman*, dat gebaseerd is op Rutger Hauer's eindspeech in *Blade Runner*. Dat is trouwens de film die me als kind het meeste heeft aangegrepen.

Hoofdacteur Harrison Ford was voor mij indertijd niemand minder dan Han Solo en Indiana Jones in één persoon. Ik had een korte aankondiging gelezen en dacht: 'Cool, Han Solo gaat vechten met robots in de toekomst. In plaats daarvan kreeg ik een dystopische film noir in de maag gesplitst die ook nog eens een meditatie is op sterfelijkheid. Daar ben je niet klaar voor op elfjarige leeftijd."

Trauma's aan overgehouden?

"Nee. Doordat het toekomstbeeld van die film veel donkerder is dan dat van *Star Wars* of *The Jetsons* opende het een deur naar meer van dat soort cinema. We zaten in de jaren tachtig met de Koude Oorlog en er kwamen steeds meer deprimerende, paranoïde films uit, zoals de verfilming van George Orwells *1984*."

Heb je als kind films gezien die zijn bijgebleven?

"Absoluut. Mijn eerste cinema-ervaring was *Superman* met Christopher Reeve. Dat ik die in de bioscoop heb gezien, verradt natuurlijk mijn leeftijd. Auw! (*lacht*) Ook *Star Wars* vond ik fantastisch. Ik heb een grote voorliefde voor superhelden en sciencefiction omdat die de fantasie prikkelen. Op dit moment komen er weer massa's superheldenfilms uit. Het zijn gouden tijden voor nerds als ik."

Zou je je date meesleuren naar dystopische sciencefictionfilms en superheldenblockbusters?

"Ik zou een vrouw zeker niet meenemen naar een pornofilm, zoals Travis Bickle deed in *Taxi Driver* — één van de pijnlijkste scènes uit de filmgeschiedenis. De ideale 'date-

"HET ZIJN GOUDEN TIJDEN VOOR NERDS ALS IK"

film' bestaat niet — een filmkeuze hangt af van persoon tot persoon. Maar als ik dan toch moet kiezen, zou ik haar meenemen naar *Love Actually*. Romantische flauwekul, maar wel goed. Soms tragisch, soms *feelgood*, en grappig bovendien."

Je hebt nog in Cinema Cartoons in Antwerpen gewerkt. Veel arthousefilms gezien?

"Alles wat in die periode uitkwam — het was de tijd van *Il Postino* en *Lost Highway* — heb ik gezien. Maar toen heb ik vooral geleerd dat de ratio topfilm versus rommel niet beter is dan in de popcornpaleizen. Arthouse is geen garantie op kwaliteit. Tachtig procent is echt bagger, maar dan bagger met pretentie. Hollywood doet tenminste niet alsof."

Tot slot: naar welke films kijk je uit?

"*Guardians of the Galaxy*. *Marvel Comics*-verfilmingen ga ik sowieso allemaal bekijken. Het allermeest kijk ik uit naar *Batman vs. Superman* van Zack Snyder. Dat is een kinderdroom die uitkomt. Ik ben megabenuwd."

En, wie wint er?

"Batman natuurlijk, die is tien keer cooler." ▣

@JozefienVanBeek

Diablo Fest
9 mei in Trix
trixonline.be

Follow the Deadlights
Uit op DBA/Sony
diabloboulevard.com

GODZILLA

HET GODDELIJKE MONSTER

Krachtige wapens, gevaarlijke wezens en zelfs een verschrikkelijke Hollywoodbewerking van Roland Emmerich: niks krijgt Godzilla kapot. Toch moesten we zestien jaar wachten op het tweede Tinseltownavontuur van het legendarische Japanse filmmonster.

Regisseur **Gareth Edwards** leidde de reanimatie-operatie. "Ik had één groot voordeel: ik wist hoe het niet moest!"

tekst **STEVEN TUFFIN**

Gareth Edwards straalt van geluk tijdens onze ontmoeting in Londen begin maart. Wat wil je ook? De scènes die de filmmaker net uit zijn *Godzilla*-update heeft getoond, ogen meer dan veelbelovend. De cast, de speciale effecten en het verhaal — waarover later allemaal meer — beloven een blockbuster zoals je hem maar zelden tegenkomt. Eén die spektakelwaarde combineert met emotionele betrokkenheid.

"Eigenlijk kan ik het zelf nog steeds niet geloven", steekt Edwards enthousiast van wal. "Vier jaar geleden was ik die vreemde kerel die met een bizar filmpje van scifi-festival naar scifi-festival trok." Hij heeft het over *Monsters*, de lowbudgetprent waarmee hij in 2010 een heuse culthit

scoorde. "Ik was een digitale effectenspecialist in Groot-Brittannië. Veel werk viel hier niet te rapen. Toen ik de kans kreeg om een eigen project te verwezenlijken, haalde ik het onderste uit de kan."

Die ijver wierp zijn vruchten af. Zelfs de bonzen van Legendary Pictures, het Hollywoodproductiehuis achter hits als *300* (2007), *The Dark Knight* (2008) en *The Hangover* (2009), waren onder de indruk van het intimistische verhaal over een stel dat in een nabije toekomst een door buitenaardse wezens 'besmet' Mexico trotseert. "Ze konden maar niet geloven dat ik de film voor minder dan een miljoen dollar had gemaakt", lacht Edwards. "Ik stond bijna op het punt om de boekhouding van de productie boven te halen."

Maar ook Edwards reageerde vol ongeloof tijdens dat gesprek. “Ik wist dat Legendary de rechten had op een hoop coole projecten. Maar toen ze over Godzilla begonnen, viel ik bijna van mijn stoel. Het legendarische filmmonster heeft me altijd gefascineerd. In de prille eighties zond de BBC een Godzilla-animatiereeks uit, waarvan ik alle 26 episodes minstens driemaal heb bekeken. En enkele jaren later ontdekte ik het Japanse origineel uit 1954 en de vele vervolgen.”

Edwards verbazing nam alleen maar toe toen bleek dat Legendary hem zag als de potentiële regisseur van een nieuw filmavontuur over het dinosaurusachtige waterwezen. “Aanvankelijk dacht ik dat ze me voor de gek hielden. Waarom zouden ze iemand met mijn magere staat van dienst zo’n megaproductie toevertrouwen? Hun antwoord was simpel: “We wagen liever een gok dan dat we op veilig spelen. Alleen op die manier krijg je filmisch vuurwerk als de *Batman*-trilogie van Christopher Nolan.”

Mens versus natuur

Tijdens de preproductieperiode liet Edwards zich inspireren door verschillende facetten van de Japanse popcultuur. “Ik herbekeek de originele *Godzilla* van Ishiro Honda en was verrast door de serieuze toon. De sequels en de — vergeef me — gênante Hollywoodversie van Roland Emmerich uit 1998 hebben ervoor gezorgd dat het monster synoniem is geworden met onschuldige B-pret. Maar oorspronkelijk was het wezen een confronterende metafoor voor de littekens van de atoomexplosies in Hiroshima en Nagasaki aan het einde van de Tweede Wereldoorlog.”

Ook *Akira*, de manga- en anime-klassieker van Katsuhiro Otomo uit de jaren tachtig, diende als invloed. “Het verhaal — dat net zoals de originele *Godzilla* waarschuwt voor de gevaren van atoomenergie — speelde een minder belangrijke rol. Samen met *concept artist* Matt Allsopp liet ik me vooral inspireren door de adembenemende taferelen en de onvergetelijke kleurenpaletten uit de strippreks en de animatiefilm. Ze brachten ons bijvoorbeeld op het idee om de

kleuren grijs en rood te laten primeren tijdens de sequentie waarin een groepje soldaten boven een door Godzilla geteisterde stad worden geparachuteerd.”

Laat één ding duidelijk zijn: *Godzilla* anno 2014 wordt allesbehalve een somber treurfestijn. “We hebben het *man vs. nature*-aspect van het origineel inderdaad in ere hersteld”, aldus Edwards. “Hoe kan je ook anders in een tijdperk waarin de opwarming van de aarde en de kernramp van Fukushima hete hangijzers zijn? Toch gaat het om een prent voor hart én hersens. Mijn favoriete films balanceren steevast op het slappe koord tussen entertainment en emotie.”

Blockbuster met een hart

Niet moeilijk dus dat Edwards en scenarist Max Borenstein meer dan een jaar aan het verhaal sleutelden. “We hadden één groot voordeel”, lacht de regisseur. “We wisten hoe het niet moest.” Veel wil de filmmaker er niet over kwijt, maar het is duidelijk dat hij het over Emmerichs door pers en publiek uitgespuwde versie heeft. “Als een film het louter van de speciale effecten en grappige oneliners moet hebben, is de kans klein dat de kijker gefascineerd naar het scherm zal zitten kijken.”

Hoewel Edwards versie zich op verschillende locaties afspeelt — in de trailers zitten beelden van Tokyo, Hawaï, San Francisco en Las Vegas — is de kern van het verhaal een doodgewoon gezin. “Doodgewoon is misschien niet het juiste woord. Vader en moeder zijn kernfysici en zoonlief is een luitenant in het Amerikaanse leger. Toch gaat het om mensen van vlees en bloed. Het is de bedoeling dat je met hen meeleeft wanneer ze geconfronteerd worden met Godzilla en de gevolgen van zijn destructieve daden.”

Om de emotionele impact van de blockbuster te maximaliseren, ging Edwards op zoek naar acteurs die we nog maar zelden in dit soort monsterproducties hebben gezien. Française Juliette Binoche had ondanks haar indrukwekkende cv — zie onder andere *The Unbearable Lightness of Being* (1988), *Chocolat* (2000) en *Caché* (2005) — nog nooit in een dergelijk dure productie meegespeeld. En Aaron Johnson-Taylor wordt ondanks zijn

genietbare vertolkingen in *Nowhere Boy* (2009) en *Kick-Ass* (2010) in Hollywood nog steeds als aanstormend talent beschouwd.

Bekendste castlid is ongetwijfeld Bryan Cranston, de acteur die in *Breaking Bad* tv-geschiedenis schreef met zijn vertolking van chemielaar-op-het-alsmaar-slechtere-pad Walter

“DOOR DE JAREN HEEN IS ALLES GROTER GEWORDEN. OOK GODZILLA”

White. “Puur toeval”, schatert Edwards. “Toen hij tijdens de audities passeerde, had ik nog nooit een aflevering van die reeks gezien. Ik herkende hem alleen van oudere tv-series als *Airwolf* en *Malcolm in the Middle*. Niet dat je me nu hoort klagen. Plots heeft onze film een extra *selling point*: het is Bryans eerste post-*Breaking Bad*-prent!”

Grootste Godzilla ooit

Toch is en blijft het belangrijkste *selling point* het titelpersonage. “Ook op dat vlak wist ik maar al te goed hoe het niet moest”, port Edwards nogmaals richting de vorige Hollywoodpoging. Emmerichs incarnatie van het goddelijke monster werd destijds niet voor niet het mentaal gehandicapte neefje van de T-Rex uit *Jurassic Park* genoemd. Edwards greep dan ook wijselijk terug naar de originele ontwerpen van Japans productiehuis Toho. “Waarom zou je ook maar één ding veranderen aan iets dat mensen al meer dan zestig jaar in de ban houdt?”

Toch ging het niet om een klakkeloze kopieeroefening. Samen met het team van WETA, het Nieuw-Zeelandse speciale effectenhuis dat naam maakte met de *The Lord of the Rings*-trilogie, kostte het Edwards meer dan een jaar om het

design helemaal juist te krijgen. “Het tijdsverschil maakte het er niet makkelijker op. In het holst van de nacht stond ik op om te skypen. Daar zit je dan in je pyjama te praten over details als het aantal tenen en het soort schubben van een gigantisch wezen.”

Een van de meest ingrijpende aanpassingen betrof de lengte van het wezen. De originele Godzilla was zo’n vijftig meter hoog. Op die manier kon het monster net boven de hoogste gebouwen van fifties-Tokyo uit piepen. Film na film nam het wezen in lengte toe, en Edwards versie is met zijn 107 meter met voorsprong de grootste incarnatie. “Door de jaren heen is alles groter geworden. Auto’s, gsm’s, maar ook de skyline van de meeste steden. We moesten dan ook op zoek naar de ideale afmetingen, zodat het beest zich zowel tussen wolkenkrabbers kon verstoppen als mensen de stuipen op het lijf jagen.”

Vernielzucht voorbij

Het doorvoeren van de veranderingen verliep volkomen probleemloos. In tegenstelling tot voorganger

Emmerich moest Edwards amper rekening houden met de eisen van Toho, de Japanse studio die nog steeds alle *Godzilla*-rechten in handen heeft. De *Independence Day*-regisseur klaagde destijds dat het bedrijf hem met een lijst van wel vijftig *do’s and don’ts* had opgezadeld. “Ik vraag me af of dat waar is”, grinnikt Edwards. “Toho heeft twee suggesties gedaan. Beide gingen over de oorsprong van het wezen en die leken me meer dan aanvaardbaar.”

Aan het einde van ons gesprek kan ondergetekende het niet laten om advocaat van de duivel te spelen en te vragen naar Edwards *box office*-verwachtingen. De tegenvallende bioscoopresultaten van vorige zomer doen immers vermoeden dat het publiek genoeg heeft van blockbusters waarin steden met de grond gelijkmaakt worden. Vooral *Pacific Rim* — over gigantische robots die het tegen vernielzuchtige monsters opnemen — deed het veel slechter dan verwacht.

Edwards laat zich echter niet uit het lood slaan: “Het valt niet te ontkennen dat *Pacific Rim* het beter had kunnen doen. Toch blijf ik een ongelooflijke

fan. Regisseur Guillermo del Toro en zijn team leverden fantastisch werk. Bovendien mag je geen overhaaste conclusies trekken. *Godzilla* wordt een heel ander soort film. Vergelijk het met *Saving Private Ryan* van Steven Spielberg en *The Thin Red Line* van Terrence Malick. Beide kwamen uit in 1998 en behandelden hetzelfde onderwerp, namelijk WOII. Toch waren het compleet verschillende beestjes.”

Benieuwd wat voor beestje *Godzilla* wordt! ▣

VANAF 7 MEI IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

» MONSTER MASH

Natuurlijk is Godzilla niet het enige onvergetelijke filmmonster. Frankenstein, King Kong en The Mummy zijn maar een paar van zijn soortgenoten. Op vertigoweb.be lijsten wij onze favorieten cinemacreaturen op. Bibber en beef!

“Echt geweld is verfoeilijk, filmgeweld is kunst”

Een man wil wraak nemen op de moordenaar van zijn ouders. Op het eerste gezicht lijkt *Blue Ruin* opgewarmde kost. Maar **Jeremy Saulnier** maakte er een slimme en aangrijpende film van die veel dichter bij de realiteit staat dan je zou verwachten.

tekst RUBEN NOLLET

De New Yorkse filmmaker Jeremy Saulnier moest even slikken toen hij in juli 2012 naar het nieuws keek. Tijdens een vertoning van *The Dark Knight Rises* in Aurora, Colorado was James Eagan Holmes de bioscoopzaal binnengestapt en om zich heen beginnen knallen. Het bloedbad — twaalf doden en zeventig gewonden — schokte Saulnier het meest, maar hij vreesde ook voor *Blue Ruin*, zijn film waarin geweld een belangrijke rol speelt. Hij had schrik dat het debat over vuurwapens dat zich na de massamoord ontvouwde de kern van zijn betoog zou overschaduwen.

Voor hem was de film in de eerste plaats een tragikomische wraakthriller over een man die na jaren de kans ziet om de rekening te vereffenen met de moordenaar van zijn ouders. Maar dan blijkt dat daar veel meer bij komt kijken dan films meestal doen uitschijnen.

“Ik wou laten zien dat het niet zo simpel is als je denkt”, legt Saulnier uit. “Er zijn altijd onverwachte gevolgen en praktische problemen. Waar moet een gewone kerel als jij en ik bijvoorbeeld een geweer halen?”

Wapencultuur

De VS is met 88,8 vuurwapens per 100 inwoners het meest schietgrage land ter wereld. Niet moeilijk dus dat ieder personage in *Blue Ruin* wel een pistool of geweer bezit. Maar Saulnier begon pas te beseffen hoe extreem de situatie in zijn thuisland is toen hij met zijn film uitgenodigd werd voor de sectie Quinzaine des Réalisateurs op het festival van Cannes.

“Toen ik de reacties van het Europese publiek hoorde, besepte ik dat mijn film bijna een satire is op het idee dat Amerikanen in elke hoek van het huis vuurwapens hebben”, vertelt hij. “Maar daar heb ik tijdens het schrijven of draaien nooit aan gedacht. Ik heb *Blue Ruin* verzonnen als iemand die opgegroeid is in Virginia. En daar gaat het er echt zo aan toe.”

Saulnier heeft er dan ook geen enkel probleem mee dat zijn film aanleiding geeft tot een discussie over de zin of

onzin van het beruchte tweede amendement van de Amerikaanse grondwet, dat stelt dat elke burger het recht heeft om wapens te bezitten en te dragen.

Al vindt hij het niet zijn taak om een mening op te dringen. “Mijn persoonlijke ideeën zijn eerder progressief”, stelt hij. “Ik heb een grondige hekel aan elke vorm van geweld in de echte wereld. Ik heb nooit een wapen in mijn bezit gehad en zal er ook nooit één in huis halen. Met uitzondering van geweren en pistolen die losse flodders afvuren, want die heb ik nodig voor mijn films.”

“IK WOU LATEN
ZIEN DAT WRAAK
NIET ZO SIMPEL IS
ALS JE DENKT”

Geweld moet schokken

Filmgeweld stoort Saulnier niet. Meer nog: hij is er sinds zijn tienerjaren dol op. Op de middelbare school maakte hij samen met een groep vrienden films met titels als *Mega Cop 2000*. Projecten die het vooral van actie en ketchup moesten hebben.

“Het is mijn overtuiging dat geweld op een bioscoop scherm een kunstvorm is”, meent hij. “Als je een verhaal vertelt en je wil de inzet zo groot mogelijk maken, dan kom je vanzelf uit bij personages die vechten voor hun leven. Ik ben een genrefilmer. In *Blue Ruin* wou ik brutaal geweld tonen, maar dan ingebed in een sterk en entertainend verhaal. Geweld moet een logisch deel uitmaken van het geheel en verrassend, schokkend en soms zelfs geestig zijn.”

Om de juiste mix van geweld en humor te vinden, spiegelde Saulnier zich gretig aan de gebroeders Coen. “Toen ik op zoek was naar een producent,

verkochte ik *Blue Ruin* als een variant op *No Country for Old Men*, maar dan met een complete kluns als hoofdfiguur”, grinnikt hij. “Tegelijk mikte ik op het Amerikaanse *southern gothic*-sfeertje dat je bijvoorbeeld in *Blood Simple* vindt. Ik hou van dat soort verhalen, maar ze zijn vaak bloedserieus. De Coens amuseren zich ermee. Dat wou ik ook doen.”

Knuffels via Kickstarter

Blue Ruin haalde vorig jaar niet alleen het nieuws vanwege zijn selectie voor Cannes. Het is ook een van de eerste producties die zijn bestaan voor een groot deel dankt aan *Kickstarter*, het crowdfundingstelsel dat furore maakt in de filmwereld. Nadat Saulniers spaarcenten opgesoupeerd waren en kredietkaartlimieten bereikt waren, had hij nog altijd nood aan cash. Niet om de film te financieren, maar om zijn medewerkers — die sowieso half vrijwillig werkten — een minimum te kunnen betalen. “Mijn productie leider had me uitgelegd dat ik het geld absoluut moest hebben”, zegt hij. “Als je de crew niet meer kan betalen, krijg je muiterij en zit het filmen erop.”

Saulnier besloot om via *Kickstarter* een beroep te doen op de hulp van het grote publiek en haalde in een mum van tijd 37.000 dollar binnen, 2.000 meer dan zijn doel. Enig minpuntje: niemand was bereid om de hoogste schijf van 10.000 dollar neer te tellen, ook al zat in dat pakket onder meer een van zijn eigen wereldvermaarde knuffels. “Geen probleem”, lacht hij. “Zoveel zijn mijn knuffels eigenlijk toch niet waard.”

VANAF 7 MEI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» CRAZY CADEAUS

Om *Blue Ruin* te financieren deed regisseur Jeremy Saulnier een beroep op crowdfunding site *Kickstarter*. Daar kan je investeren in diverse projecten. Hoe meer je op tafel legt, hoe mooier de beloning. Een overzicht op [vertigoweb.be!](http://vertigoweb.be/)

GRACE VOOR MONACO

VANAF 21 MEI IN DE BIOSCOOP

In *Grace of Monaco* zoomen *La vie en rose*-regisseur Olivier Dahan en hoofdactrice Nicole Kidman in op het leven van **Grace Kelly** na haar huwelijk met prins Rainier III van Monaco. Voordat ze de troon van het prinsdom besteeg, zwaaide de platinablonde beauty enkele jaren de scepter in Hollywood. Een greep uit haar korte maar krachtige filmcarrière.

tekst **STEVEN TUFFIN**

HIGH NOON (1952)

In deze psychologische western maakte Grace, dochter van Olympisch roeikampioen en succesvol bouwondernemer John Brendan Kelly, haar langspeelfilmdebuut. De invloedrijke producent Stanley Kramer gaf haar de rol van de pacifistische echtgenote van sheriff Gary Cooper nadat hij haar in een kleine theatervoorstelling in New York aan het werk had gezien.

MOGAMBO (1953)

Tijdens de contractbesprekingen voor haar tweede film maakte Kelly meteen duidelijk dat ze geen katje was om zonder handschoenen aan te pakken. Toen studio MGM haar een deal van zeven jaar aanbood omdat legendarisch regisseur John Ford haar wou casten in deze in Kenia gesitueerde avonturenprent, stelde ze twee eisen: voldoende vrije dagen om theater te blijven maken en de mogelijkheid om in haar appartement in Manhattan te blijven wonen.

THE COUNTRY GIRL (1954)

Kelly's meest atypische rol leverde haar meteen ook haar enige Oscar op. In deze theateradaptatie speelde ze de echtgenote van een dronkzuchtige acteur op retour. Een zwart brilmontuur, knullige cardigans en een breisetje verlegden de focus van haar betoverende verschijning naar haar acteerkwaliteiten. "Jammer dat Hollywood me amper van die kansen heeft gegeven", liet Kelly later optekenen.

DIAL M FOR MURDER (1954)

Deze toneelbewerking betekende het begin van Kelly's samenwerkingsverband met Alfred Hitchcock. Naast deze thriller over een miljonair die door haar echtgenoot belaagd wordt, draaide het duo ook nog de voyeurklassieker *Rear Window* (1954) en het frivole *To Catch a Thief* (1955). Ironisch genoeg heeft de *master of suspense* zijn favoriete actrice nooit gecast in rollen van het kaliber die andere Hitch-blondines Ingrid Bergman en Tippi Hedren mochten spelen.

HIGH SOCIETY (1956)

Net zoals in haar voorlaatste film *The Swan* (1955) vertolkte Kelly in deze muzikale remake van MGM-klassieker *The Philadelphia Story* (1940) een vrouw met trouwplannen. Ook in het echte leven stond ze op dat moment op trouwen. Vandaar dat ze naast mannelijke tegenspelers Bing Crosby en Frank Sinatra staat te schitteren met de Cartier-verlovingsring van Rainier aan haar vinger.

@Waazinema

“Gelukkig is Tom Cruise gek!”

In het scifispektakel *Edge of Tomorrow* bindt Tom Cruise voor de zoveelste keer de strijd aan met buitenaardse wezens. Toch gaat het volgens regisseur Doug Liman niet om een holle Hollywoodherhalingsoefening. De *Bourne Identity*-filmer gaat er prat op dat hij samen met de internationale superster de grenzen van het blockbusterdomein aftast. “De studio was amper op de hoogte van onze praktijken.”

tekst STEVEN TUFFIN

Wat een baard!” Even lijkt het alsof Doug Liman mijn gezichtsbehandling gaat aanraken. Maar hij kan zich — net op tijd — bedwingen en schudt me de hand. “Sorry, mijn enthousiasme speelt me soms parten.” Eén ding staat onmiddellijk vast: de 48-jarige New Yorker is geen typische Tinseltownregisseur.

Een blik op zijn cv bevestigt deze constatering. Na indiehits *Swingers* (1996) en *Go* (1999) blikte hij in 2002 *The Bourne Identity* in. Hoewel hij daarmee het lucratieve startschot gaf voor de superspionfranchise, werd hij nadien bedankt voor bewezen diensten. Reden: het kregelige kereltje kon tijdens interviews maar niet zwijgen over de spanningen op de set.

Ook actiekomedie *Mr. & Mrs. Smith* (2005) botste op de nodige productionele spanningen — en nee, dan hebben we niet louter over de ontluikende

relatie tussen Angelina en Brad. En met *Jumper* (2008) leek Liman zelfs professionele zelfmoord te plegen. Het superheldenrelaas bleek immers zo weerbarstig dat er werkelijk niemand warm voor liep.

Unieke bullshit

Maar na het onafhankelijk geproduceerde *Fair Game* (2010) begeeft Liman zich met *Edge of Tomorrow* opnieuw in de blockbusterarena. *Mission: Impossible*-ster Tom Cruise vertolkt in het futuristische avontuur een gladder reclamejongen die wakker wordt in een toekomst waarin de aarde belaagd wordt door genadeloze aliens. Al snel bevindt hij zich in een hachelijke situatie die hij met de dood moet bekopen. Dan blijkt dat hij keer op keer op hetzelfde moment ontwaakt. Een ontmoeting met een vrouwelijke vechtmachine (rol van *The Devil Wears Prada*-actrice Emily

Blunt) geeft hem echter hoop.

“Bullshit!” brult Liman als ik hem vertel dat het uitgangspunt van de prent me doet denken aan een mix van het Cruise-vehikel *War of the Worlds* (2005) en *Groundhog Day* (1993), de komische klassieker waarin Bill Murray een knorrige weerman speelt die telkens opnieuw dezelfde dag beleeft. “Deze film wordt iets unieks. Dat wist ik al vanaf het moment dat producerend studio Warner Bros me het scenario bezorgde. Waarom zouden ze anders een beroep doen op iemand met mijn reputatie?”

De Grote Naam

De verkennende gesprekken met de studiobonzen boezemden Liman vertrouwen in. “Ik voelde dat ze me de nodige vrijheid gingen geven. Ze beseften dat ik een film alleen op die manier de ‘Liman-toets’ kan geven.” Tegelijkertijd

zag de filmmaker in dat hij van zijn fouten moest leren. “Ten tijde van *Jumper* had ik me te stug opgesteld. Daardoor had de film een richting gekregen die nadien niet de juiste bleek. Gevolg: niemand was tevreden. Dat mag nooit meer gebeuren.”

De grootste horde die Liman moest nemen, was het strikken van een ster voor de hoofdrol. “Een project als dit krijg je aan de kijker alleen maar verkocht met behulp van een Grote Naam.” Nadat Brad Pitt vriendelijk had bedankt, ging de cineast op audiëntie bij Tom Cruise. “Een ontzettend vreemde ervaring. Ik ben een coole jongen uit Manhattan, maar tijdens dat gesprek worstelde ik met knikkende knieën.” Cruise was echter onmiddellijk verkocht. “Ik zeg het je: er zitten bochten in het script — nee, ik geef ze niet weg — die zelfs de grootste filmkenner zullen verrassen.”

Overuren met Tom

Tijdens de shoot klikte het wonderwel tussen regisseur en hoofdacteur. “Hij hield van mijn manier van werken. Ik gooide het merendeel van de planning overboord en zocht al doende mijn weg. Zo kwam ik op het idee om de loodzware gevechtstenu van de soldaten daadwerkelijk loodzwaar te maken. Gelukkig was Tom gek genoeg om dag in, dag uit tientallen kilo’s aan zijn lichaam te laten binden. Dat soort toewijding tilt een film naar een hoger niveau.”

Het duo kleurde wel vaker buiten de lijntjes. “Voor een ambitieuze film als deze was het budget redelijk beperkt. Vandaar dat Tom en ik vaak overuren maakten nadat de rest van de cast en crew naar huis waren. De studio was amper op de hoogte van die praktijken. Eigenlijk mag je na de werkuren niet meer op een set staan. Dat maakt de

vakbonden en verzekeringsmaatschappijen namelijk enorm zenuwachtig. Er moest maar eens iets foutlopen. Toch blijf ik erbij dat je precies op die momenten de verrassendste resultaten bekomt. Wat ik de grootste verrassing vond? De hoeveelheid humor die Tom in de film injecteerde!”

VANAF 28 MEI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» TOM EN DE ALIENS

Het is niet de eerste keer dat de *Cruiser* oog in oog staat met boosaardige buitenaardse wezens. Ironisch genoeg draait ook zijn godsdienst rond bezoekers uit het heelal. Op vertigoweb.be gaan we dieper in op Toms relatie met *outer space*.

DEUX JOURS, UNE NUIT

“We willen niet preken maar beroeren!”

Een maand voor de wereldpremière van *Deux jours, une nuit* op het Filmfestival van Cannes mochten we **Jean-Pierre en Luc Dardenne** uitvragen over hun nieuwste film en hun samenwerking met Marion Cotillard. Of ze de Gouden Palm voor de derde keer zullen veroveren, was natuurlijk nog niet geweten. “*Fingers crossed, hein.*” Maar stiekem houdt het aanstormende wereldkampioenschap voetbal hen minstens evenveel bezig. De vraag welke Rode Duivel ze in hún ploeg zouden opstellen, bewaarden we wijselijk voor het laatst.

tekst **NICO KROLS** foto **NANA VANEESSEN**

Relaxed en vriendelijk ontvangen Luc en Jean-Pierre Dardenne ons in een chique suite van het Brusselse Manos Premier hotel. “De eerste keer dat we in deze kamer zitten”, zegt Luc. “Niet slecht.” “Helemaal niet slecht”, antwoordt Jean-Pierre. “Het is de mooiste waar we hier al gezeten hebben. Wil je water bij je koffie?” “Heel mooi, inderdaad”, besluit Luc. “Nee, dank u.” Soms hebben ze iets van een komisch duo, die twee. Tijdens ons gesprek nemen de broers om beurten het woord en vullen ze elkaar geduldig aan wanneer de ander is uitgesproken.

In *Deux Jours, Une Nuit* vertellen ze het verhaal van Sandra, een arbeidster die door haar baas in een heikele positie geplaatst wordt: alleen als al haar collega’s ervoor kiezen om een lang beloofde premie te laten vallen, mag ze haar job behouden. In het andere geval wordt ze op staande voet ontslagen. Ondanks het sociale thema lijkt het geen typische Dardenne-film. De hoofdrol wordt ditmaal immers niet gespeeld door een nobele onbekende maar door Oscarwinnares Marion Cotillard.

JEAN-PIERRE DARDENNE: “Eigenlijk wilden we al heel lang met haar samenwerken. We hebben haar ontmoet tijdens de draaiperiode van *De rouille et d’os* met Matthias Schoenaerts. Om te weten te komen hoe ze écht is, zijn we naar haar hotel getrokken. We hadden toen nog een andere film gepland en ze was meteen dolenthousiast over het personage dat we voor haar in gedachten hadden. Maar na een tijdje leek het ons beter eerst *Deux jours, une nuit* — dat we al jaren geleden hadden geschreven — te draaien. We hebben Marion het scenario opgestuurd en ze antwoordde dat het nieuwe personage — hoewel totaal verschillend van het eerste — haar evenzeer interesseerde. ‘Ik wil gewoon met jullie samenwerken’, klonk het. En dat wilden wij ook. Mooi zo.”

Zoeken jullie bij een acteur naar de juiste intenties?

LUC: “Werken met een acteur is geen exacte wetenschap. Het is altijd een beetje zoeken en aftasten. Het gaat vooral om verlangen. In het geval van Cotillard waren we ervan overtuigd dat we goed zouden kunnen samenwerken. Ze had een diepe indruk achtergelaten, waardoor we gewoon heel veel zin hadden om met haar te werken. Het was aan ons om ervoor te zorgen dat ze in onze filmfamilie zou passen. We hebben een goeie maand gerepeteerd en geëxperimenteerd met kleren, schoenen en kapsels, om haar in staat te stellen Sandra te worden.”

Fabrizio Rongione is opmerkelijk als de oergeduldige man van Sandra. Hij steunt haar door dik en dun.

LUC: “We hadden al met Fabrizio gewerkt en hij zat voor dit verhaal van meet af aan in ons hoofd. Waarom? Hij had de juiste leeftijd en wij zien hem simpelweg als iemand die graag helpt. In *Rosetta* was hij ook de vriendelijke, gastvrije kerel. Hij is iemand van wie je gelooft dat hij meeleeft en -lijdt met zijn vrouw. Hij wordt zelden kwaad en blijft haar voortduwen, ook wanneer ze hervalt. We wilden die solidariteit tussen hen absoluut laten zien.”

Een onwaarschijnlijk sterke solidariteit ...

LUC: “Eigenlijk hebben ze een formidabel huwelijk, ondanks al hun tegenslag.”
JEAN-PIERRE: “Ik vrees dat het fictie is.” (*lacht*)

In hoeverre is de arbeidssituatie van Sandra fictie?

JEAN-PIERRE: “Het blijft cinema — de film is niet op feiten gebaseerd. Of toch niet voor zover wij weten, want we hebben de situatie wél aan de werkelijkheid onttrokken. Ik bedoel: het is een scenario dat we hebben geschreven op basis van verhalen die je hoort van vrienden en familie, nieuws dat je ziet op tv of leest in de krant en dingen die je zelf verzint. Je vergroot het ene uit en reduceert het andere, tot alles op zijn plaats valt. Maar al die verhalen komen wél uit de wereld waarin jij en wij leven. De diepe crisis waarin de wereld verzeild is geraakt, heeft ons allemaal beschadigd. Ook de manier waarop we met elkaar omgaan,

is daardoor gehavend. De balans van de sociale gevolgen kunnen we nu wel beginnen opmaken. Het was dus onmiskenbaar het juiste moment om dit script, dat *au fond* over solidariteit gaat, aan te pakken.”

Enkele maanden geleden vroegen we Olivier Gourmet, die vaak in jullie films acteert, of hij als acteur op een sociale missie zat. Hij zei niet gewoon ‘ja’. Hij was niet meer te stoppen ...

(*bulderen beiden van het lachen*)
JEAN-PIERRE: “Dat heb je met die Ardennezen!”
LUC: “Hij is een everzwijntje, *hein*. En *avant!* Olivier gaat ervoor als hij de kans krijgt.”

Hebben jullie dan geen missie met jullie films?

JEAN-PIERRE: “Een missie is te sterk uitgedrukt. Van een roeping durf ik wel te spreken. (*pauzeert*) Kijk, er zijn

verschillende soorten cinema. Kunst beantwoordt niet aan één en dezelfde roeping. Onze films klagen iets aan, met name het cynisme in onze samenleving en de concurrentie die woedt tussen alle individuen. Dat zit er zeker in. Maar wij maken geen ideologisch gestuurde cinema. Wat ons interesseert, zijn de mensen en het leven dat ze leiden. Als onze film de kijker anderhalf uur lang kan doen meeleven met enerzijds Sandra die haar job moet zien te behouden en anderzijds met haar collega’s die moeten beslissen of ze kan blijven of niet, dan is dat al heel wat. Misschien veranderen de mensen daardoor toch een beetje.”
LUC: “Maar het mag geen propaganda worden of iets pamflettairs. We willen gewoon dat er iets beweegt bij de mensen. We hopen dat wel, ja.”

Bestaat de kans niet dat voornamelijk een middenklassepubliek de film goed vindt, en daarmee gerustgesteld is?

LUC: “Dat kan, maar ik hoop van niet. Ik verwacht ook niet dat ze daadwerkelijk in beweging komen, alleen dat onze film hen beroert ...”

JEAN-PIERRE: “Veel meer kunnen we niet doen. Als filmmaker heb je geen vat op wat een publiek met je prent doet, maar wij vinden dat we deze thema’s op zijn minst moeten aanbieden. Wij respecteren ons publiek. Te veel filmmakers behandelen de kijker als een imbeciel en hun personages als idioten. Ik vind dat elke kijker een deelnemer is van de cinema.”

LUC: “Je mag van film geen school maken.”

JEAN-PIERRE: “Je hebt van die beelden uit films die je als kind hebt gezien en die je altijd bijblijven. Als we dat kunnen bereiken, zou dat al prachtig zijn.”

LUC: “Geloof het of niet, maar bij mij zijn dat dus fragmenten uit de films van Laurel & Hardy.”

De laatste sequens is zoals in de meeste films van jullie hand enorm geslaagd. Moeten jullie lang zoeken naar het juiste einde?

JEAN-PIERRE: “Het vraagt tijd om het juiste einde te vinden. Je kan er meerdere verzinnen, maar je zoekt altijd naar die ene wending die alles doet kloppen. In dit geval speelt vooral het dilemma van de wederzijdse solidariteit. Sandra, die ontslagen dreigt te worden, vraagt aan haar collega’s: ‘Stel jullie eens in mijn plaats’, maar haar collega’s vragen haar exact hetzelfde. Om daaruit te geraken, moet je de oplossing bij Sandra leggen. Meer kan ik daar niet over zeggen zonder het einde weg te geven aan je lezers.”

Iets helemaal anders: wie van de Rode Duivels zouden jullie weleens willen laten opdraven in een film?

(*zonder aarzelen*) JEAN-PIERRE: “Witsel! Axel Witsel zou volgens mij een goede acteur zijn. Niet omdat ik hem ken of iets van zijn achtergrond afweet. Integendeel zelfs. Maar hij heeft een mooie concentratie. Hij beweegt gracieus en op een manier die de camera bevalt.”

LUC: “Ik zou voor Courtois gaan. Het was ook mijn zoon opgefallen dat hij iets van Jacques Tati heeft. Met die grote handschoenen en die rechte manier van lopen vind ik hem onwaarschijnlijk komisch, terwijl hij tegelijkertijd heel serieus is. Proto is een sterk individu, maar Courtois lijkt me sympathieker ...”

Wanneer de Dardennes vervolgens de volledige nationale ploeg beginnen te herschikken, nemen wij beleefd afscheid. Sommige zaken zijn duidelijk belangrijker dan een Gouden Palm in Cannes. ▣

VANAF 21 MEI IN DE BIOSCOOP

@NicoKrols

» FILMBROERS

In het Grote Filmgeschiedenisboek staan opvallend veel broers die de regisseursstoel deelden. Eén duo is recentelijk van het lijstje geschrapt. Om te ontdekken over wie we het hebben, zal je een kijkje op vertigoweb.be moeten nemen.

MALEFICENT

MALICIEUZE MAKE-OVER

In *Maleficent* krijgt de heks uit Disney's *Doornroosje* een nieuw gezicht, eentje dat sprekend lijkt op dat van Angelina Jolie. Wij maakten een lijstje van vijf Disney-schurken die volgens ons rijp zijn voor een soortgelijke transformatie en plakten er toepasselijke gezichten op.

tekst RUBEN NOLLET

VANAF 28 MEI IN DE BIOSCOOP

SCHURK	FILM	PERSONAGE	ORIGINELE STEM	NIEUW GEZICHT
	<i>The Aristocats</i> (1970) Nederlandse titel: <i>De Aristokatten</i>	Edgar is de ogenschijnlijk trouwe butler van Madame Bonfamille. Maar wanneer de rijke dame haar volledige bezit aan haar geliefde katten overlaat, krijgt zijn hebzucht de overhand en ontvoert hij de dieren.	De Britse theateracteur en performance artiest Roddy Maude-Roxby .	Langgerekt grootvadergelaat, bedrieglijk vriendelijk, hoekige neus — dat moet <i>L.A. Confidential</i> -kapitein James Cromwell worden.
	<i>The Rescuers</i> (1977) Nederlandse titel: <i>De Reddertjes</i>	Wie kleine weesmeisjes ontvoert en ze dwingt in een vies hol naar een reuzendiamant te zoeken, is geen lieverdje.	In 1985 kreeg Geraldine Page een Oscar voor <i>The Trip to Bountiful</i> en ze werd nog zeven keer genomineerd. Haar bekendste films zijn <i>Hondo</i> (1953), <i>Sweet Bird of Youth</i> (1962) en <i>Interiors</i> (1978).	Rank, ros, groene ogen, bleke huid en een naar Disneynormen bijzonder diepe décolleté. Dit is onmiskenbaar een kolfje naar de hand van <i>Michael Clayton</i> -Oscarwinnares Tilda Swinton .
	<i>The Little Mermaid</i> (1989) Nederlandse titel: <i>De Kleine Zeemeermin</i>	Ursula is een zeeheks met octopustrekjes die wraak wil nemen op zeeconing Triton door diens verliefde dochter Ariel om de tuin te leiden.	De Amerikaanse actrice Pat Carroll houdt zich vooral bezig met televisiewerk. Haar rol als Ursula is haar voornaamste <i>claim to fame</i> . Ze zat ook in de Belgische animatiefilm <i>A Turtle's Tale</i> (2010).	Voor de animatieversie baseerden de tekenaars zich op de notoire travestiet Divine, maar volgens ons zou een geslepen oudere actrice met een shakespeareaanse uitstraling en een duivels gevoel voor humor evengoed passen. Iemand als James Bond-bazin Judi Dench bijvoorbeeld.
	<i>Aladdin</i> (1992) Nederlandse titel: <i>Aladdin</i>	Jafar is de megalomane grootvizier van Agrabah die ervan droomt om de machtigste magiër aller tijden te worden. Daarom vraagt hij Aladdin een wenslamp uit de Grot der Wonderen te stelen.	Broadway-acteur Jonathan Freeman heeft ook een paar films op zijn curriculum, waaronder <i>The Ice Storm</i> (1997) en <i>The Hoax</i> (2006).	Om Jafar tot leven te wekken heb je een karakterkop nodig die je van het ene moment op het andere de stuipen op het lijf kan jagen. Zeg maar <i>No Country for Old Men</i> -psychopaat Javier Bardem .
	<i>The Lion King</i> (1994) Nederlandse titel: <i>De Leeuwenkoning</i>	De gemene, jongere broer van leeuwenkoning Mufasa, belust op macht en bereid om over lijken te gaan.	De onvergelijkbare stemvertolking van Jeremy Irons is een van de hoogpunten uit de animatiegeschiedenis.	We zitten op de Afrikaanse savanne, wat de keuze al meteen kleurt. En als we dan een Britse tongval combineren met gluisperige charme en pure sluwheid, komen we uit bij Chiwetel Ejiofor , de <i>Twelve Years a Slave</i> -ster die niet toevallig getipt wordt als de volgende Bond-booswicht.

Is Cannes de HYPE waard

Van 14 tot 25 mei vindt het 67e filmfestival van Cannes plaats. De jaarlijkse hoogmis van de cinema trekt honderdduizenden bezoekers: sterren, filmmakers, cinefielen en gewone nieuwsgierigen. Moet u het jammer vinden als u er niet bij bent? Of is opluchting en blijdschap een betere reactie?

tekst BERNARD VAN DE POPELIERE *illustratie* KORNEEL DETAILLEUR

Wie niet op het filmfestival van Cannes is, zit niet meer in de filmbusiness. Of is dood”, zei iemand ooit. Zelf ging ik tien jaar op rij naar het belangrijkste filmfestival ter wereld, maar daar ben ik al lang mee gestopt. Ook al zit ik nog een beetje in de filmbusiness en ben ik nog niet dood. Cannes is een overweldigende ervaring, maar na tien edities had ik mijn bekomst ervan, misschien wel omdat ik van film hou. En zoals een bevriende Vlaamse regisseur opmerkte, terwijl we op een terras aan de Croisette zaten en naar de voorbij stromende massa keken:

“Voor de films moet je niet naar Cannes komen, het is hier allemaal cinema.”

In het kleine stadje aan de Franse Azurenkust strijken elk jaar zo’n vierduizend journalisten neer, naast ongeveer dertigduizend filmprofessionals — regisseurs, producers, distributeurs en uiteraard acteurs en actrices — en enkele tienduizenden *stargazers*. Al dat volk vecht voor een plekje op de Croisette, de met palmbomen afgezoomde boulevard die naast de Middellandse Zee ligt en tijdens het festival elke dag met een verkeersinfarct af te rekenen krijgt. Vooral ’s avonds wanneer sterren

de rode loper betreden en de trappen beklimmen van het Palais des Festivals, waar hun film in première zal gaan.

Paleis is trouwens een groot woord, het is eerder een bunker van beton en baksteen, maar dat kan de pret niet drukken. Terwijl duizenden kijklustigen zich verdringen om een glimp op te vangen van het mooie volk, staan er voor hen honderden laddertjes opgesteld met roepende fotografen die er niet voor terugdeinzen om elkaar de hersens in te slaan met hun telelenszen. Cinema op zijn best. Hoewel het nog gekker werd toen de cast en crew van *De helaasheid der dingen* in hun bloterik over de Croisette fietsten in 2009.

Vakantie in de hel

Voor de buitenstaander, de media en de afgunstige thuisblijver lijkt het in Cannes alleen te draaien om glitter en glamour. “Hoe was de vakantie?”, grinnikten de collega’s toen ik na tien dagen afgepeigerd terugkwam. Een ernstige collega die voor een eerbiedwaardig medium werkt en al een tiental keer naar Cannes trok, zuchtte begin deze maand nog: “Straks moet ik weer naar de hel!” Ik wenste hem glimlachend het beste en prees mezelf gelukkig.

Begrijp me niet verkeerd: het filmfestival van Cannes is een fantastische belevens. Cannes is een prachtig stadje met palmbomen in de straten, waardoor je een beetje in het paradijs waant. Het is geen toeval dat de belangrijkste filmprijs na de Oscars de Gouden Palm heet en in Cannes wordt uitgereikt.

Maar de echte magie speelt zich af in dat lelijke festivalpaleis waar elke editie opnieuw honderden films worden vertoond. Elke vertoning wordt voorafgegaan door een generiek met de Palm erop en begeleid door een betoverend stukje pianomuziek uit *Le Carnaval des Animaux* van Camille Saint-Saëns, waarvan ik als doorgewinterd *festivalier* gegarandeerd elke keer kippenvel kreeg. Traditiegetrouw riep iemand in het donker net voor de film begon: “Raoul!” Of die traditie nog in ere wordt gehouden, weet ik niet en waar ze vandaan kwam evenmin. Roel Van Bambost ontkende alle betrokkenheid toen ik hem erover aansprak.

Champagne en blote boezems

Maar u zit te wachten op verhalen over de glitter en de glamour, het aanschurken tegen de sterren op decadente feesten waar de champagne bij beken vloeit en starlets hun boezem ontbloten. Deze laatste traditie werd gestart door de Franse B-actrice Simon Silva, die tijdens de editie van 1954 met de Amerikaanse acteur Robert Mitchum op het strand poseerde en daarbij het bovenstukje van haar bikini liet vallen. Mitchum was verrast en de reputatie van Cannes was gemaakt: cinema en blote boezems. En dus denkt iedereen dat het er ginds aan de Riviera wild aan toe gaat.

Dat is niet echt waar, maar dat wilt u niet geloven. Zoals Charlie Sheen zei toen ik hem op een strand in Cannes interviewde naar aanleiding van een slechte film: “*You don’t want to talk about the movie, you want to hear about the hookers and the drugs!*” Dat was waar en dus vertelde Sheen smakelijk over zijn avonturen met dames van plezier en geestverruimende middelen. Op datzelfde strand liet Mark Wahlberg tijdens een interview zijn broek zakken. Hij had nog niet lang de overstap gemaakt van zangertje Marky Mark en Calvin Klein-ondergoedmodel naar acteur. Interviews in Cannes zijn niet altijd geweldig serieus en iemand vroeg of Wahlberg een onderbroek van Calvin Klein aanhad. “Twéé! Dat is handig voor als je een ongelukje hebt”, zei Wahlberg. Ik zei dat ik hem niet geloofde, waarop hij zijn broek liet zakken. En bewees dat hij een boxershirt boven een slip droeg. Maar veel decadenter dan dat heb ik het in Cannes niet meegemaakt.

O ja, er is wel elke avond een dure party om een première, filmdeal of goed doel te vieren. Maar uitnodigingen zijn schaars en voor journalisten moeilijk te verkrijgen. En maar goed ook, want de eerste persvisies beginnen om half negen ’s ochtends en je moet goed op tijd zijn, anders geraak je niet binnen. Tot zonsopgang champagne lurken met de sterren zit er dus niet echt in. Al heb ik wel eens een biertje gedronken met Will Smith. Heineken, helaas. Nog erger was dat ik op een andere party Marisa Tomei afwees toen ze me vroeg om te dansen. Ik had haar in de namiddag geïnterviewd en dat gesprek was nogal jolig verlopen, wat ze zich blijkbaar nog herinnerde. Helaas kan ik niet dansen en

was het salsamuziek op de koop toe. Mevrouw Tomei sleurde iemand anders de dansvloer op en ik ging vroeg naar mijn hotel, want de volgende dag moest er gewerkt worden. Als journalist ben je niet in Cannes voor je plezier.

Kippenvel en frustratie

Uiteraard is films bekijken fantastisch, zeker als je ervoor betaald wordt. En als je er nadien op een restaurantterras met fijne collega’s over kunt nakaarten onder het eten van een vis die recht uit de Middellandse Zee komt. Ik kreeg kippenvel bij het zien van *The Piano* (1993) van Jane Campion, de enige vrouwelijke regisseur die ooit een Gouden Palm kreeg en dit jaar de jury voorzit. Ik liet mijn tranen de vrije loop bij een film van Ken Loach over verloren idealen en rolde van plezier uit mijn stoel tijdens de avondvoorstelling van *Pulp Fiction* (1994) van de toen nog onbekende Quentin Tarantino, die de Gouden Palm kreeg uit handen van juryvoorzitter Clint Eastwood. Dichter bij het filmparadijs kun je als journalist niet komen, tenzij misschien als je met Marisa Tomei danst.

Helaas moet je als journalist tussen de films door ook interviews zien te scoren en daarvoor het vuur uit je sloffen lopen van het ene pr-bureau naar het andere. Die huizen in de luxehotels op de Croisette en daar moet je dus een paar keer per dag binnenspringen om de *publicists* eraan te herinneren dat je nog leeft. Interviewmogelijkheden met grote namen worden hoe langer hoe schaarser. Als het al lukt, gebeurt dat meestal in een groep waarin niet altijd grote lichten zitten. En het dus over onderbreken gaat. Of nergens over: ik zat ooit tegenover Harvey Keitel op de bovenste verdieping van het Carlton hotel. Keitel antwoordde niet op mijn vragen, keek kreunend naar de vloer en werd vijf minuten later door zijn zenuwachtige pr-juffrouw weggeleid. Waarschijnlijk de avond voordien te veel gefeest. Net als Ewan McGregor, die een interview liet annuleren met de mededeling dat hij nog te zat was. Daarvoor heb je dan een uur in de zon staan wachten.

Mediacircus en hoogmis

Het belangrijkste zijn uiteraard de films in de diverse selecties en de competitie met als hoofdprijs de Gouden Palm, een onderscheiding die door de Belgische verdeler van de winnende film altijd trots op de affiche wordt gezet. Nochtans haalt dat niet veel uit. Naar de winnaar van vorig jaar, *La vie d’Adèle*, ging in dit land geen kat kijken. Misschien wel omdat hij drie uur duurde, expliciete lesbische seksscènes bevatte en volgens sommigen een beetje vervelend was. In Cannes durft men wel eens te kiezen voor films die niet echt door een breed publiek gesmaakt worden en in het arthousecircuit horen. Zoals Palmwinnaars *The Tree of Life* (2011) of *Uncle Boonmee Who Can Recall His Past Lives* (2010), waar zelfs de meeste fervente cinefielen kop noch staart aan kregen.

Sommigen zeggen dat Cannes de voorbije jaren vooral kiest voor moeilijker toegankelijke films, minder Amerikaans werk aantrekt en een beetje elitair dreigt te worden, ondanks de hype, glamour en glitter. Dat zou kunnen. Festivalfilms zijn niet altijd voor het grote publiek en dat moet ook niet. Maar mochten de Belgische broers Dardenne dit jaar met *Deux jours, une nuit* hun derde Gouden Palm na die voor *Rosetta* (1999) en *L’Enfant* (2005) krijgen, dan zal heel het land even collectief heel fier zijn en de media in overdrive gaan. Dan wordt die Palm heel even belangrijker dan buitenlandse oorlogen of binnenlandse verkiezingen.

Want het filmfestival van Cannes is naast een mediacircus dat qua aandacht blijkbaar alleen moet onderdoen voor de Olympische Spelen, ook een hoogmis van de film. En van de cinema. Iedere film liefhebber zou er in zijn leven minstens één keer naartoe moeten, zoals een moslim naar Mekka. Het is er net als in Mekka geweldig druk. Zeg niet dat we u niet gewaarschuwd hebben. ■

@BVdPopeliere

PalmParade

» TOP OF FLOP?

Herken je de bovenstaande Cannes-hoofdprijswinnaars? Vond je dat ze terecht in de prijzen vielen of niet? We overlopen op vertigoweb.be hun (minst) favoriete Gouden Palmwinnaars. Ben je het oneens? Laat van je horen!

Het parcours van de Franse kunstenaar **Eric Baudelaire** is tekenend voor een interessante tendens in het hedendaagse kunstlandschap: niet alleen gerenommeerde musea maar ook grote filmfestivals tonen zijn werk. Daar kunnen we in mei ook in België van meespreken. Het *Japanese Red Cinema*-filmprogramma in Brussel en de tentoonstelling *L'œil se noie* in Gent belichten uiteenlopende facetten van 's mans oeuvre.

tekst VINCENT STROEP

▲ *The Anabasis of May and Fusako Shigenobu, Masao Adachi and 27 Years Without Images*

In 2008 raakte Eric Baudelaire tijdens een residentie in Kyoto gefascineerd door het Japanse Rode Leger. Twee actoren in het bijzonder genoten zijn aandacht: Fusako Shigenobu, die de linkse militante groepering in 1971 oprichtte, en scenarist-regisseur Masao Adachi.

Die laatste kan gerust beschouwd worden als een van de innovatiefste en invloedrijkste, maar ook controversieelste en ondoorgrondelijkste figuren die de Japanse cinema ooit voortbracht. Hij is vooral om zijn samenwerking met Koji Wakamatsu, de collega-cineast met wie hij in de sixties het *pinku eiga*-genre — in Japan immens populaire erotische exploitatiefilms — naar een hoger niveau tilde. In producties als *Violated Angels* (1967) en *Go-go Second Time Virgin* (1969) versneden ze erotica met een radicale politieke boodschap en een avantgardistische esthetiek.

Het duo trok in 1971 naar Beiroet voor de opnames van de propagandistische documentaire *Red Army/ PFLP: Declaration of World War*. Dit

vurige pleidooi voor de Palestijnse zaak volgt de activiteiten van het Japanse Rode Leger onder leiding van Fusako Shigenobu. Adachi radicaliseerde steeds verder en in 1974 vestigde hij zich in de Libanese hoofdstad, legde zijn camera neer en nam de wapens op.

The Anabasis of May and Fusako Shigenobu, Masao Adachi and 27 Years Without Images schetst de bijna drie decennia die de titelfiguren in Libanon doorbrachten. Prachtige, op Super 8 geschoten beelden van landschappen in Tokyo en Libanon worden vergezeld door geluidsopnames met getuigenissen van Adachi en May, de dochter van Shigenobu. De beelden verwijzen naar de *landscape theory* die Adachi samen met Japans scenarist Mamoru Sasaki ontwikkelde. Deze poneert dat men door landschappen te filmen in staat is de daarin verborgen politieke en economische machtsstructuren bloot te leggen.

VAN 4 MEI TOT 16 JUNI
IN CINÉMA NOVA EN CINEMATEK

RADICALISERING &

< *Japanese Red Cinema*

L'œil se noie >

ERIC BAUDELAIRE

SPECTRUM

REGON-STRUCTIE

Voor de tentoonstelling *L'œil se noie* in de Gentse galerij Kiosk trad Baudelaire in dialoog met landgenoot Matthieu Klebeye Abonnenc. Beide delen een verlangen om de spanning tussen verleden, heden en toekomst in de verf te zetten. Ze rakelen vergeten en onopgeloste kwesties op en stuwen die voort naar een onvoorspelbare richting.

Net als bij *The Anabasis of May and Fusako Shigenobu, Masao Adachi and 27 Years Without Images* vertrekt Baudelaire voor zijn opvallendste werk in Kiosk bij een filmgrootmeester. In de video *The Makes* (2009) evoceert een filmjournalist fragmenten uit een collectie ongerealiseerde projecten van Michelangelo Antonioni, verzameld in de bundel *That Bowling Alley on the Tiber: Tales of a Director* (1983). Philippe Azoury, zowel in het echte leven als in de film een journalist, grasduint tijdens het vertellen van geanimeerde verhalen door een stapel niet verwante Japanse setfoto's en creëert zo een

geschiedenis die er nooit een was.

Ook Abonnenc exposeert een werk dat een ongerealiseerd project tot leven brengt. De Franse filmmaakster Sara Maldoror zou met *Guns for Banta* (1970) het relaas brengen van de onafhankelijkheidsstrijd van Guinee-Bissau en de Kaapverdische eilanden. Het Algerijnse leger was zelfs bereid de film te financieren. Maldorors focus op de bijdrage van vrouwen en kinderen viel echter allesbehalve in de smaak en al haar materiaal werd geconfisqueerd. Resultaat: van de film geen spoor terug te vinden.

Met *Foreword to Guns for Banta* (2011) probeert Abonnenc in een diavoorstelling de film te reconstrueren aan de hand van beeldmateriaal van oorlogsfotografen. Tegelijkertijd hoor je fragmenten uit de gesprekken die Abonnenc voerde met Maldoror over haar voor altijd verloren project.

TOT 15 JUNI IN KIOSK

@Veinzen

The Makes (2009) ▲

ARNIE'S ABC

He's back! Met actieprent *Sabotage* probeert **Arnold Schwarzenegger** zich een weg te banen naar een tweede carrière als Hollywoodicoon. Naast een levenswandel die de perfecte vertaling is van de *American Dream*, heeft de spierbundel een naam waarmee je een half woordenboek kan vullen. *Ah-nuld* in 26 termen!

tekst JIMMY VAN DER VELDE

A

AUSTRIAN OAK

De jonge Schwarzenegger wou 's werelds beste bodybuilder worden. Dat lukte hem door driemaal de Mr. Universe en zeven keer de Mr. Olympia-wedstrijd op zijn naam te schrijven. De laatste Olympia-overwinning behaalde hij in 1980 tijdens een productiestop van *Conan the Barbarian*. Zijn indrukwekkende fysiek leverde hem de bijnaam The Austrian Oak (de Oostenrijkse eik) op.

BIOGRAFIE

Een arme jongen van het Oostenrijkse platteland die uitgroeit tot een legendarische spierbundel, een succesvolle Hollywoodcarrière uitbouwt en het schopt tot gouverneur van Californië. Het is een levensloop die smeeft om een biografie. Schwarzenegger schreef in 2012 één met als titel *Total Recall: My Unbelievably True Life Story*.

B

C

CONAN

Voordat Arnie zich de filmgeschiedenis in werkte als moordlustige robot in *The Terminator*, speelden zijn massieve borstspieren de titelrol in *Conan the Barbarian*. Het personage was begin jaren tachtig goed voor twee bioscoopavonturen. Met *The Legend of Conan* plant Schwarzie binnenkort een comeback van de barbaar.

DOODSTRAF

Schwarzenegger kreeg het in 2005 als gouverneur van Californië zwaar te verduren toen hij weigerde gratie te verlenen aan Stanley Tookie Williams. Deze ex-bendeleider had vanuit de cel meegewerkt aan het einde van een *gang war*, sprak zich in zijn boek en uit tegen geweld en had meerdere nominaties voor de Nobelprijs voor Vrede op zak. Arnie's beslissing leverde hem een dodelijke injectie op. De 'Governator' waste zijn handen schoon door te verklaren dat hij handelde volgens het rechtssysteem.

D

E

END OF DAYS

Deze milleniumthriller uit 1999 is een buitenbeentje in de filmografie van de acteur. Hoewel *End of Days* eens te meer bewijst dat je vroeger moet opstaan om Schwarzenegger te verslaan — zelfs als je Beëlzebub heet — is het de eerste film waarin zijn menselijk personage het loodje legt.

FLOPS

Arnolds cinemacomeback verloopt niet zoals gepland. Zowel *The Last Stand* als *Escape Plan* flopten genadeloos aan de kassa's. Maar ook al ziet het er naar uit dat zijn filmtijdperk voorbij is, toch blijft Schwarzie koppig doorwerken aan vervolgfيلمs op *The Terminator*, *Twins* en *Conan the Barbarian*.

F

G

GOVERNATOR

Van populaire actiester tot politiek leider. Zijn verkiezing tot gouverneur van Californië is nog steeds een van de strafste feiten uit Schwarzeneggers carrière. Hij kwam in 2003 aan het bewind en hield het twee termijnen vol. Het aanpakken van de klimaatverandering was zijn stokpaardje. Omdat hij vond dat hij rijk genoeg was, weigerde hij trouwens een salaris te aanvaarden. *Only in America!*

HUMMER

De Hummer werd geboren als militair voertuig, maar ging vanaf 1992 dankzij Schwarzenegger ook in productie voor alledaags gebruik. De acteur kocht namelijk de eerste Hummer voor civiel gebruik. Wat zeggen ze ook alweer over mannen met grote auto's?

H

I

(THE) INCREDIBLE HULK

De makers van deze campy tv-serie uit de jaren zeventig hadden aanvankelijk niemand minder dan Arnie op het oog voor de rol van de groene superheld. Er was slechts één probleem: hij bleek met zijn 1,88 m net iets te klein. Collega-bodybuilder Lou Ferrigno had wel de juiste gestalte en bemachtigde de rol.

JOSEPH BAENA

Enkele dagen na de geboorte van Arnolds vierde kind met echtgenote Maria Shriver zag de jongen die hij met zijn huishoudster verwekte het levenslicht. Toen dat in 2011 aan het licht kwam, maakte Shriver prompt een einde aan hun huwelijk.

J

K

KEVER

Toen de Amerikaanse insectkundige Terry Erwin in 2002 een nieuwe keversoort ontdekte, vond hij dat de pootjes van het beest veel weg hadden van Schwarzeneggers biceps. Het insect gaat sindsdien dan ook officieel door het leven als 'Agra Schwarzeneggeri'.

MAGGIE

Eindelijk, *Ab-nuld* in een zombiefilm! De film *Maggie* van debuterend regisseur Henry Hobson staat gepland voor dit jaar, met Schwarzie als liefhebbende vader die toekijkt hoe zijn dochter langzaam maar zeker in een zombie verandert. Misschien betekent deze film wel de ware comeback.

M

HASTA LA VISTA, BABY!

L

(THE) LONG GOODBYE

Zat Arnold Schwarzenegger in de neo-noirklassieker van Robert Altman uit 1973? Inderdaad! De acteur is te zien als de dommekracht van enkele misdadigers. Het was zijn tweede filmrol na zijn debuut in *Hercules in New York*. Let op die spierbundel met dat bijzonder vermakelijke snorretje.

N

NAZI'S

Nee, Arnold was geen lid van een nazipartij, maar zijn vader tijdens de Tweede Wereldoorlog wél. Gustav Schwarzenegger was sergeant en maakte deel uit van de militaire politie. Zoonlief stelde een onderzoek in naar diens oorlogsjaren, maar ontdekte geen bezwarende feiten.

O

OOSTENRIJK

Het land waar de kleine Arnold zijn eerste kreetjes slaakte. Hij werd geboren in het kleine dorpje Thal nabij Graz als zoon van een eenvoudig gezin. Hij had ook een oudere broer die in 1971 stierf in een autocrash.

PREDATOR

Deze film uit 1987 is een populair wapenfeit van John McTiernan. In de Colombiaanse jungle nemen Arnold en zijn eliteteam het op tegen een sadistische alien met een voorliefde voor schedels. In dat soort situaties geldt maar één advies: "Get to da choppah!!!" Schwarzie haalde het (uiteraard), maar paste voor de sequel.

P

Q

QUOTES

Schwarzeneggers imago wordt gekleurd door de ontelbare onsterfelijke filmquotes die hij op zijn naam heeft staan. "I'll be back!" uit *The Terminator* werd zijn handelsmerk en keerde in latere films meermaals terug. *Vertigo's* favorieten: "Stick around!" nadat hij in *Predator* een tegenstander met een mes tegen een boom spietst, en "Consider that a divorce!" nadat hij in *Total Recall* zijn door Sharon Stone vertolkte echtgenote neerknalt.

R

REPUBLIKEIN

Hoewel Hollywood voornamelijk Democratisch van inslag is, heeft Schwarzenegger zich altijd geprofileerd als Republikein. Reden van die overtuiging was de presidentsstrijd tussen Nixon en Humphrey in 1968. Terwijl die laatste volgens Arnie naar socialisme rook, klonken Nixons ideeën hem als muziek in de oren.

S

SABOTAGE

Arnie speelt in zijn nieuwste film een doorwinterde DEA-agent wiens teamgenoten één voor één afgemaakt worden nadat ze een drugskarrel hebben bestolen. Ultragewelddadig, ultrafout en ultrageflopt in de VS.

T 800 MODEL 101

Het Terminatormodel dat Schwarzenegger wereldberoemd maakte in James Camerons scifiklassiekers. Oorspronkelijk was het de bedoeling dat O. J. Simpson de robot gestalte zou geven, maar James Cameron zag in Arnie de perfecte man voor de job. Arnold herneemt de rol volgend jaar in *Terminator: Genesis*. "Hasta la vista, baby!"

T

USA

Al van toen hij een snotneus was, droomde de kleine Schwarzie van het grote Amerika. Hij arriveerde er in 1968 op 21-jarige leeftijd en kreeg onmiddellijk een filmrol aangeboden. In 1983 verwezenlijkte hij zijn *American dream* toen hij het staatsburgerschap verwierf.

U

V

VROUWENGEK

Schwarzenegger beleefde niet alleen met zijn huishoudster een avontuurtje. Ook actrice, model en Sylvester Stallone-ex Brigitte Nielsen had naar eigen zeggen een buitenechtelijke relatie met hem. In 2003 verscheen er in de *LA Times* bovendien een uitgebreid artikel waarin zes vrouwen beweerden dat hij hen op ongepaste wijze benaderd had. Later volgden er nog meer getuigenissen. *Naughty, naughty Arnold!*

W

WEIDER

Joe Weider was heer en meester van een imperium rond bodybuildingtoestellen, -supplementen, -tijdschriften en -evenementen als Mr. Olympia. Om het met Schwarzeneggers woorden te zeggen: "Joe was zo'n beetje de Hugh Hefner van de bodybuildingwereld." In het begin van Arnie's carrière was de man dan ook een grote inspiratiebron en leermeester.

X-CON

De naam van het personage dat Arnold speelde in de *Tales From the Crypt*-aflevering waarmee hij tevens zijn regiedebuut maakte. Nadien blikte hij de tv-kerstfilm *Christmas in Connecticut* in met Kris Kristofferson en Tony Curtis.

X

YORTON

Chester Yorton was de man die Schwarzenegger het nakijken gaf tijdens diens eerste Mr. Universe-wedstrijd voor amateurs in 1966. Een jaar later pakte Arnie de amateur-titel wél en van '68 tot '70 won hij driemaal op rij de Mr. Universe-titel voor profs.

Y

VANAF 7 MEI IN DE BIOSCOOP

@TheJimeister

Z

ZELFSPOT

Een van de redenen waarom Schwarzenegger zo geliefd is bij het grote publiek, is zijn vermogen om met zichzelf te lachen. De man is zich bewust van zijn imago en speelt er met plezier op in. Dat merk je aan het genoegzaam waarmee hij zijn bekende quotes bovenhaalt. Een spierbundel met een Oostenrijks accent die slechteriken overhoop knalt is grappig. Arnold weet dat. ■

» ARNIE ONLINE

Schwarzenegger duikt niet alleen opnieuw op in de zalen, ook cyberspace maakt hij de laatste jaren uitgebreid onveilig. Zijn sociale media-escapades leveren uiterst hilarische taferelen op. Op vertigoweb.be vind je een *worst of*.

De 100-jarige man die uit het raam klom en verdween

Regie Felix Herngren | **Cast** Robert Gustafson, Iwar Wiklander, David Wiberg
Speelduur 1u54 | **Vanaf** 28 mei in de bioscoop

In het eerste nummer van *Vertigo* (en op vertigoweb.be) zetten we een boom op over boekverfilmingen, over de essentiële kwaliteiten van producties die raak mikken en de cruciale fouten van hun minder geslaagde collega's. Die discussie voerden we toen naar aanleiding van *Divergent*, maar eigenlijk is *De 100-jarige man die uit het raam klom en verdween* een interessanter voorbeeld.

Net zoals het gelijknamige boek van Jonas Jonasson — veel Zweedser kan een naam niet worden — verhaalt de film de avonturen van Allan Karlsson, die op zijn honderdste verjaardag beslist dat hij nog lang niet aan het einde van zijn leven toe is. Terwijl het zorgpersoneel van het bejaardentehuis alles in orde brengt voor het feest en de directeur klaar staat, glipt de gerimpelde rakker in kamerjas, op pantoffels en met de nodige moeite uit het raam van zijn kamer. Wat hij buiten hoopt te vinden en waar hij naartoe wil, weet hij niet. Hij volgt zijn neus en ziet wel waarheen die hem leidt.

En zo begint een jolige tocht die Allan in contact zal brengen met allerlei sympathieke en minder sympathieke figuren. Tegelijkertijd komen we via een hele reeks flashbacks te weten dat meneer Karlsson al een woelig leven achter de rug heeft. Hij raakte als kind geobsedeerd door alles wat ontploft, verloor op jonge leeftijd zijn ouders en bleek de daaropvolgende decennia de griezelige gave te hebben om à la Forrest Gump of Woody Allens Zelig verward te raken in keerpunten uit de internationale geschiedenis. De Spaanse burgeroorlog, de ontwikkeling van de atoombom, het begin van de Koude Oorlog ... telkens had Allan zonder het goed te beseffen een beslissende vinger in de pap.

Wat de film vaak heel geestig maakt, is Jonassons gave om de absurde kanten van de meest onmenselijke toestanden te belichten. Op zich is wat Allan overkomt niet om te lachen, maar het wordt zo voorgesteld dat je niet anders kan dan gniffelen. Omdat de filmversie — zoals

dat altijd gaat — een selectie moest maken uit de historische passages, mist hij de rijkdom van Jonassons boek. En het lukt regisseur Felix Herngren niet helemaal om de olijke sfeer er non-stop in te houden. Toch is *De 100-jarige man* een van de origineelste komedies die je dit jaar in de zalen zal vinden, ook al vanwege de ijzersterke hoofdvertolking van de Zweedse komiek Robert Gustafsson. ▣

RUBEN NOLLET
 @RubenNollet

» KLAP

Als Forrest Gump in Zweden was geboren, meer verstand tussen de oren had, op jonge leeftijd wees was geworden en een passie voor explosieven had ontwikkeld, dan zou hij Allan Karlsson heten. Vindingrijke Scandinavische kolder.

RoboCop

Regie José Padilha | **Cast** Joel Kinnaman, Gary Oldman, Michael Keaton
Speelduur 1u57 | **Vanaf** 7 mei in de bioscoop

Why is America so robophobic?”, vraagt tv-figuur Pat Novak (een karikaturale Samuel L. Jackson) zich luidop af. Het is 2028, en over de hele wereld worden robots ingezet om de wet te handhaven. Overal, behalve ... in de VS. Daar hebben ze hun kunstwezens liever niet ‘gewetenloos’. De oplossing komt uit de lucht vallen wanneer agent Alex Murphy bij een ontploffing bijna al zijn primaire lichaamsfuncties verliest. Omdat zijn hersenactiviteit intact blijft, kan hij in een mechanisch lichaam worden gegoten en als marionet van de machthebbers dienen. Hij wordt een robot die weet hoe het voelt om mens te zijn. Precies wat Amerika nodig heeft.

Regisseur José Padilha (*Tropa de elite 1 & 2*) onderneemt een aardige poging om commentaar te leveren op oorlogsvoering met drones en het conservatieve Amerika. Hij gebruikt knallende special effects - de gevechten in Afghanistan! de binnenkant van het robo-pak! — maar slaagt er niet in de film enige overtuiging mee te geven. Een van de schuldigen is de weinig charismatische hoofdacteur Joel

Kinnaman — die je misschien kent uit de Amerikaanse versie van *The Killing*. Zijn vertolking is ironisch genoeg te onbezielde om de innerlijke worsteling van een roboflik geloofwaardig weer te geven. Zijn vrouw (*Bright Star*-ster Abby Cornish) en zontje doen nochtans heel wat moeite om enige emotie uit te lokken.

Ondanks een paar vermakelijke dialogen tussen de CEO van het boze bedrijf OmniCorp (Michael Keaton) en de onnavolgbare Gary Oldman als rechtschapen wetenschapper, is *RoboCop* ook veel te serieus. Een actiefilm over een schietgrage robot zou toch niet saai mogen zijn? We missen dan ook de pret en *gore* uit Paul Verhoevens origineel. Die grensverleggende SF-prent vertelde in 1987 op satirische en perverse wijze iets over onze samenleving dat dezer dagen nog steeds actueel is. *RoboCop* anno 2014 voegt daarentegen niets toe aan het fascinerende debat over vrije wil en *artificial intelligence*. De grootste misstap wordt op het einde begaan. De laatste minuten van deze ‘robo-reboot’ zijn niet alleen voorspelbaar maar ook

ongefundeerd. Nog voor de aftiteling over het scherm rolt, is alle geloofwaardigheid in rook opgegaan.

Conclusie: op het eerste gezicht is *RoboCop* een overbodige remake waarin de scherpe kanten van het fantastische origineel werden gevild. Toch blijft hij dankzij een opgefriste look en de hedendaagse sociale thema's enigszins overeind. De uitstekende resultaten aan de wereldwijde *box office* leveren trouwens het bewijs dat de wereld lang niet zo *robophobic* is als Samuel L. Jackson aanvankelijk vreest. ▣

FIEN MEYNENDONCKX
 @fienmeyn

» KLAP

Voor fans van de weerzinwekkende esthetiek van Paul Verhoevens origineel kan deze bravere versie een teleurstelling zijn. Liefhebbers van ontspannende sciencefiction die toch maatschappelijke thema's behandelt, zullen wel genieten.

Sabotage

Regie David Ayer
Cast Arnold Schwarzenegger, Sam Worthington, Joe Manganiello
Speelduur 1u49
Vanaf 7 mei in de bioscoop

In de brutale actieprent *Sabotage* kruipt Arnold Schwarzenegger in de huid van John 'Breacher' Wharton, een DEA-agent die sterk gelooft in het *work hard, play hard*-principe. Breacher en zijn team houden zich niet alleen bezig met het oprollen van drugsbendes, maar gooien ook graag dollars naar niet-functioneel naakt. Wanneer ze tijdens een gewelddadige huiszoeking bij een drugskartel tien miljoen dollar buit maken, raakt het evenwicht tussen werk en plezier echter verstoord. Scenarist-re-

gisseur David Ayer, de man achter het geweldige politiedrama *End Of Watch* (2012), maakt van de oudere Jack Wharton een interessant maar oppervlakkig Schwarzenegger-personage, compleet met vuistdikke sigaar én cowboyhoed. Dat de verpakking belangrijker is dan de inhoud, merk je ook aan de futloze dialogen. Tussen de scheetmoppen en makke oneliners door is *Sabotage* echter een explosief en boeiend goedje.

@Koffiemoker

» KLAP

Arnie is op zijn 66e nog steeds een verschijning die even subtiel is als zijn accent. Als hij zijn schouders onder een nieuwe actiefilm zet, weet je wat je kan verwachten: geweld en actie, opgeleukt met humor en seks.

The Other Woman

Regie Nick Cassavetes
Cast Cameron Diaz, Leslie Mann, Kate Upton
Speelduur 1u49
Vanaf 14 mei in de bioscoop

Afgekraakt in recensies, een voltref-fer aan de kassa: eigenlijk volstaan deze twee feiten om te weten wat voor vlees je met *The Other Woman* in de kuip hebt. Wat regisseur Nick Cassavetes (maar eigenlijk vooral scenariste Melissa Stack) opdist, is een onvervalst wraakverhaal, een genre dat door critici vaak afgedaan wordt als populisme en bij het grote publiek even vaak in de smaak valt. Wat *The Other Woman* dan weer onderscheidt van pakweg *Django Unchained*, *Death Wish* of *Oldboy* is de

vrouwelijke toets — lees: het traditionele bloedvergieten wordt ingeruild voor humor. De drie dames die zich vernederd voelen door hun overspelige echtgenoot/lief willen de flirterfluitter een koekje van eigen deeg serveren, wat vooral neerkomt op gênante toestanden overgoten met huilbuien, hysterische toevallen en andere (naar verluidt) typisch vrouwelijke reflexen.

@RubenNollet

» KLAP

Drie vrouwen trekken ten strijde tegen een onbetrouwbare vent en worden onderweg hartsvriendinnen. Deze slapstickkomedie maakt er geen geheim van in welke vijver ze haar publiek zoekt (en vindt). Het wraakzuchtige zusje van *Bridesmaids*.

Blue Ruin

Regie Jeremy Saulnier
Cast Macon Blair, Devin Ratray, Amy Hargreaves
Speelduur 1u30
Vanaf 7 mei in de bioscoop

Tien jaar. Zo lang heeft Dwight, het hoofdpersonage uit *Blue Ruin*, rondgezworven met zijn verdriet. Zijn leven is compleet in het slop geraakt en hij slijt zijn dagen op het strand. Tot hij te horen krijgt dat de verantwoordelijke voor al dat hartzeeer zijn gevangenisstraf er bijna heeft opzitten. Vanaf dan heeft Dwight nog maar één doel voor ogen: vergelding. Het uitgangspunt van deze rechtlijnige wraakthriller is nog ouder dan de straat. Toch onderscheidt het resultaat zich van het gros van de concu-

rentie. Regisseur Jeremy Saulnier vraagt zich namelijk af wat een gewone simpele ziel allemaal zou overkomen tijdens zo'n revanchemissie. Bovendien ziet hoofdacteur Macon Blair er allerminst uit als een actieheld, waardoor je onvermijdelijk met hem gaat meevoelen en -denken. Daardoor vindt *Blue Ruin* precies het juiste evenwicht tussen drama en thriller, met flitsen van gitzwarte humor als mooie bonus.

@RubenNollet

» KLAP

Met zijn slim scenario, pakkend drama, brutale gewelduitbarstingen en donkere humor roept deze thriller herinneringen op aan *Blood Simple*, het debuut van de Coens. Benieuwd of regisseur Jeremy Saulnier dit niveau aanhoudt.

Online vind je nog meer recensies

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

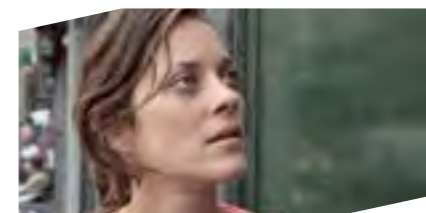
Godzilla

Regie Gareth Edwards
Cast Elizabeth Olsen, Bryan Cranston
Speelduur 2u03 | **Vanaf** 14 mei

Grace of Monaco

Regie Olivier Dahan
Cast Nicole Kidman, Tim Roth
Speelduur 1u43 | **Vanaf** 21 mei

Deux jours, une nuit

Regie Jean-Pierre & Luc Dardenne
Cast Marion Cotillard, Olivier Gourmet
Speelduur 1u35 | **Vanaf** 21 mei

X-Men: Days of Future Past

Regie Bryan Singer
Cast Patrick Stewart, Ian McKellen
Speelduur 2u10 | **Vanaf** 21 mei

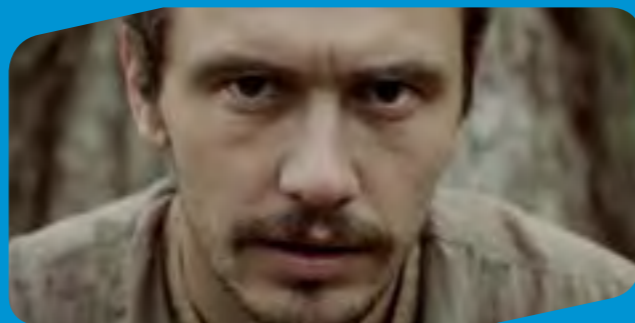
Maleficent

Regie Robert Stromberg
Cast Angelina Jolie, Elle Fanning
Speelduur 2u15 | **Vanaf** 28 mei

VERTIGO

selecteert uit de
op aanvraag-
catalogus van
Belgacom TV

belgacom

As I Lay Dying

Regie James Franco
Cast James Franco, Tim Blake Nelson, Jim Parrack
Speelduur 1u50 | Jaar 2013

James Franco durft al wel eens op de zenuwen te werken met zijn artistieke uitstapjes, maar in zijn eerste langspeler als regisseur werkt zijn audiovisueel geëxperimenteer wonderwel. Splitscreens en voice-overs tillen deze uitdagende bewerking van een literatuurklassieker naar een verrassend niveau.

Frozen

Regie Chris Buck, Jennifer Lee
Cast Kristen Bell, Josh Gad, Idina Menzel
Speelduur 1u42 | Jaar 2013

"Eindelijk nog eens een fantastische Disneyprent", oordeelden pers en publiek over dit sprankelend sprookje. Wat wil je met niet één maar twee vrouwelijke hoofdpersonages, een allesbehalve klassiek verhaaltje, onvergetelijke nevenfiguren en fantastische popsongs?

Full Metal Jacket

Regie Stanley Kubrick
Cast Matthew Modine, R. Lee Ermey, Vincent D'Onofrio
Speelduur 1u56 | Jaar 2013

Laat het aan filmgenie Stanley Kubrick over om een Vietnamfilm te maken zoals geen ander. Gebrevetteerde brulboei R. Lee Ermey maakt het opleidingsgedeelte onvergetelijk. In de tweede helft ruimen alle vormen van realisme baan en wordt de oorlogswaanzin ontzagwekkend onderlijnd.

The Hunger Games: Catching Fire

Regie Francis Lawrence
Cast Jennifer Lawrence, Philip Seymour Hoffman, Stanley Tucci
Speelduur 2u23 | Jaar 2013

Ook deze tweede aflevering van de young adult-franchise moet het voornamelijk hebben van het schermcharisma van hoofdactrice Jennifer Lawrence. Extra pluspunt: de actie van deze **Mad Max**-voor-tieners oogt overzichtelijker dan die van zijn voorganger.

La vie d'Adèle

Regie Abdellatif Kechiche
Cast Léa Seydoux, Adèle Exarchopoulos, Salim Kechiouche
Speelduur 2u59 | Jaar 2013

De Gouden Palmwinnaar van 2013 werpt een overrompend realistische blik op het wel en wee van een pubermeid die ontdekt dat ze lesbisch is. Van een betoverende ontmoeting over onverbloemde liefdestaferelen tot pijnlijke ruzies: regisseur Kechiche en zijn hoofdactrices leveren topwerk.

Like Father, Like Son

Regie Hirokazu Koreeda
Cast Masaharu Fukuyama, Machiko Ono, Yoko Maki
Speelduur 2u01 | Jaar 2013

Na arthousepareltjes als **Nobody Knows** en **I Wish** komt Japans filmmaker Hirokazu Koreeda opnieuw op de proppen met een ingetogen melodrama waarin kinderen een belangrijke rol spelen. Niet verwonderlijk dat juryvoorzitter Steven Spielberg de prent in Cannes met de Prijs van de Jury bekroonde.

The Evil Dead

Regie Sam Raimi
Cast Bruce Campbell, Ellen Sandweiss, Richard DeManincor
Speelduur 1u25 | Jaar 1981

Vijf vrienden trekken naar een behekste boshut. Het begin van een horrorfilm van dertien in een dozijn? Dat is buiten de visuele vindingrijkheid van debuterend cineast Sam Raimi, de doorgedreven grimmigheid van het scenario en het talent van hoofdacteur Bruce Campbell gerekend!

BESTE FILM. OOIIT.

King Kong

Regie Merian C. Cooper & Ernest B. Schoedsack. | **Cast** Fay Wray, Robert Armstrong en een grote aap
Speelduur 1u40 | **Jaar** 1933

The Eighth Wonder of the World luidt de ondertitel van de vader van alle monsterfilms, die meer dan twee decennia voor Godzilla op de wereld werd losgelaten. Het is een film die 91 jaar na zijn release nog altijd het bekijken waard is.

Toegegeven, hij is gedateerd en de special effects zijn primitief en soms zelfs een beetje knullig. Maar toch gelóóf je als kijker in die reusachtige aap die op Skull Island gevangen genomen wordt en prompt valt voor de charmes van een blonde actrice. Zelfs wie de film nooit zag, kent de iconische beelden van de reuzenaap op de Empire State Building met Fay Wray als een Barbie-popje in zijn knuist.

Wanneer hij belaagd wordt door vliegtuigen, mept hij er een als een lastige mug uit de lucht en kijkt hij een beetje verbaasd naar de kogelregen die hem tegemoet komt. Op het moment dat hij niet-begrijpend zijn wonden betast, heb je als toeschouwer echt met Kong te doen. Ook al is hij maar een pop van metaal, schuimrubber en konijnenvacht,

toch is hij als filmpersonage overtuigend. Een beetje zoals E.T., die gemaakt was van rubber en ons allemaal deed janken.

Het is haast een wereldwonder hoe de makers van *King Kong* er met behulp van stop motion in slaagden om een pop van 45 centimeter op te voeren als een aap van tien meter die zijn belagers onder zijn voeten verplettert en tussen zijn tanden vermorzelt. Door de vingerafdrukken van de animatoren die de pop na elke frame een beetje bewogen, lijkt zijn vacht zelfs in de wind te wapperen.

De gevechten die Kong op het eiland levert met dinosauriërs, reuzenslangen en vliegende reptielen hoorden destijds tot het indrukwekkendste wat men ooit al op een filmscherm gezien had, maar ogen nu houten. En nu we toch bezig zijn: Fay Wray was niet echt blond, maar droeg een pruik. Erger nog: *King Kong* schijnt samen met *Snow White* and *the Seven Dwarfs* de favoriete film van Adolf Hitler te zijn geweest.

Maar de film zit ook in de harten van honderden miljoenen andere kijkers die

met Kong te doen hadden toen hij uiteindelijk op spectaculaire wijze het loodje legde. "It wasn't the airplanes, it was beauty killed the beast", zegt de op geld beluste filmmaker die Kong van de jungle naar New York sleepte om hem als attractie op te voeren. Maar dat was buiten de liefde gerekend: Kong brak los toen hij zijn geliefde Fay Wray terugzag en dat was niet zijn beste zet. Al werd hij daarvoor wél de beroemdste aap aller tijden.

BERNARD VAN DE POPELIERE
[@BVdPopeliere](#)

» KLAP

Een van de strafste monsterfilms die ooit gemaakt werd. De remake van Peter Jackson uit 2005 kon bogen op realistische computeranimatie, maar het origineel charmeerde mateloos meer. Daarom is *King Kong* deze maand de beste film aller tijden.

RALPH FIENNES FELICITY JONES KRISTIN SCOTT THOMAS TOM HOLLANDER

RELEASE
30/04

OSCAR® NOMINEE BEST COSTUME DESIGN

OFFICIAL SELECTION
NEW YORK
FILM FESTIVAL
2011

OFFICIAL SELECTION
TELLURIDE
FILM FESTIVAL
2011

OFFICIAL SELECTION
TORONTO
FILM FESTIVAL
2011

OFFICIAL SELECTION
LONDON
FILM FESTIVAL
2011

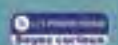
THE INVISIBLE WOMAN

FROM THE WRITER OF SHAME & THE IRON LADY
DIRECTED BY RALPH FIENNES

"RAVISHING:
FELICITY JONES GIVES
A PERFORMANCE OF
SUBSTANCE AND STYLE"

★★★★
EVENING STANDARD

"EXQUISITE WORK"
TIME OUT

Nieuw!

belgacom

Movies & Series Pass

Onbeperkt filmplezier
voor een vaste prijs per maand

www.belgacom.be/mspass

Activeer de Movies & Series Pass voor maar
€14,95/maand en krijg de eerste maand gratis.
Ga naar kanaal 13 van uw Belgacom TV.

Belgacom,
ook fan
van uw

clan

Movies & Series Pass (€ 14,95/maand) is een optie voor Belgacom TV-klanten (Belgacom TV is beschikbaar in een Pack vanaf € 35,75/maand). De specifieke voorwaarden leest u op www.belgacom.be. Prijzen incl. btw. Promotie van 1 maand gratis geldig tot 31/12/14. Met TV Overall hebt u toegang tot de zender 'ms' op pc, tablet en smartphone, maar niet tot de catalogus. © Cinéart/Wild Bunch © Hyde Park Entertainment/DFW © Lionsgate/DFW